

За ЄВАНГЕЛЬСЬКУ

«Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією... борючись однодушно за віру Євангельську» (Фил. 1:27).

ВІРУ

РЕЄСТРАЦІЙНЕ СВІДОЦТВО № КВ 9264 ВІД 15 ЖОВТНЯ 2004 РОКУ

№9 (60), ВЕРЕСЕНЬ 2009 РОКУ

Що нового у світі?

Вчені доказали, що людина народжується з вірою в Бога

Справжню сенсацію у світових наукових та інтелектуальних колах викликало відкриття вчених із британського Брістольського університету, коли вони встановили, що сучасна людина народжується з вірою в Бога. «Ми виявили, що хід мислення дитини включає інтуїтивну віру в надприродне», – заявив керівник дослідження професор Брюс Гуд.

Упродовж віків найбільші світові теологи і філософи намагалися довести або спростувати віру в Бога. Однак звичайна логіка виявилася безсилою, щоб відповісти на питання, яке сучасна наука оголосила ірраціональним.

Останні дослідження наукового колективу з Брістоля доказали, що без віри в Бога ні homo sapiens, ні сучасне суспільство не могли б появилися на світ.

На думку фахівців, на зорі людства ті групи людей, які вірили у Всевишнього, у справедливості і впорядкованості світобудови, створювали міцніші соціальні зв'язки і тим самим підвищували рівень свого виживання. Саме вони заклали основи сучасної цивілізації і дали імпульс для її розвитку.

invictory.org.

У Пакистані палають християнські села

відображає настрій, який охопив більшість мусульманських країн. Вже можна говорити про закономірність: чим бідніша країна, тим лютіші спалахи насилля і наруги.

Християнство займає сьогодні у світі оборонні позиції – надто багато ворогів повстало проти нього, причому ворогів і явних, і таємних. Вороги Ізраїлю зрозумілі і на виду у всіх. Вороги ж християнства – приховані, красномовні і лицемірні. Любов Христа викликає в князя світу цього безмірну лютю. І коли зловбий дух ворога проривається через одурманених його слуг, випліскуються згустки ненависті, ллється кров, горять поселення християн.

НХС.

Євангеліст у США відстояв своє право проповідувати на вулиці

Джессі Моррел, 24-річний євангеліст, який мандрує університетами Америки і проповідує Євангеліє, виграв судову справу проти поліції міста Нью-Гейвена, котра забороняла йому проповідувати на вулиці.

У 2004 р. Моррел намагався розповісти про свою віру в чотирьох місцях поряд з нічними клубами цього міста. Кожного разу офіцери поліції попереджали, що його заарештують, якщо він не припинить проповідувати. Один з них навіть вирвав провід з магнітофона Моррела, коли побачив, що той записує їх дискусію.

Офіцери мотивували свою поведінку тим, що їм жалілися відвідувачі клубів, яких проповіді «дуже дратували», а крім того, Моррел начебто порушував встановлений місцевими властями рівень шуму.

2005 року фонд Alliance Defense Fund від імені Джессі Моррела подав на міську поліцію до суду, стверджуючи, що, забороняючи йому проповідувати, вони порушили Першу поправку до Конституції США.

НХС.

«І почув я гучний голос із престолу, який кликав: «Оце оселя Бога з людьми, і Він житиме з ними! Вони будуть народом Його, і Сам Бог буде з ними» (Об. 21:3).

Блаженна надія віруючого

Надія кожного християнина – на торжество справедливості і любові, вічне життя і вічну радість в Христі Ісусі. І ця надія ґрунтується на славній і остаточній перемозі Христа. Проте лише ті, хто відкуплений Його Кров'ю, будуть причетні до блаженного результату Христової перемоги.

Хто може описати, що очікує вірних Богові людей! Жодна людська фантазія не здатна цього зробити. Але ці величні діла Бога Біблія передає простими, зрозумілими і добре відомими словами: «І бачив я небо нове й нову землю, перше же небо та перша земля проминули, і моря вже не було» (Об. 21:1).

Що ж сталося зі старим небом і землею? Їх більше немає. Нове небо і нова земля, на котрих перебуває правда, з'являться після Тисячолітнього царства Христа. Цим завершиться велике Боже спасіння, коли острів Часу зануриться в океан Вічності.

Далі мова йде про Новий Єрусалим.

«І я, Іван, бачив місто святе, Новий Єрусалим, що сходить із неба від Бога, що був приготований, як невіста, прикрашена для чоловіка свого» (Об. 21:2). Воістину, все, що він побачив, – «не від світу цього». Ми йдемо не лише від тимчасового життя до вічності, але до цілком нового творіння. Нове небо, нова земля і Новий Єрусалим, нові стосунки Бога з Його народом – це основна тема останніх розділів Книги Об'явлення. Часто, говорячи про Новий Єрусалим, мають на увазі небо. Але це, звичайно, помилка. Зауважмо – він сходить від Бога з неба.

«І почув я гучний голос із престолу, який кликав: Оце оселя Бога з людьми, і Він житиме з ними! Вони будуть народом Його, і Сам Бог буде з ними, і Бог кожен слюзу з очей їхніх зітре, і не буде вже смерті. Ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минулося!» (Об. 21:3-4).

Разом зі старим небом і землею промине і все те, що на них панувало як наслідок гріха. Більше не буде ні сліз, ні смерті, ні плачу, ні крику, ні хвороби, ані жодного прокляття.

Дорогі друзі! Слово Боже відкриває нам, що все видиме – дочасне і приречене на смерть і тління. То де ж справжня вітчизна християн? На землі її немає; у цьому переконалися всі діти Божі, які пройшли через це життя прихотками та подорожними, радіючи небесній вітчизні. Вони жили поза світом, і світ вважав їх чужими. «Усі вони помирли за вірою, не одержавши обітниць, але здалека бачили їх, і повітали, і вірували в них та визнавали, що вони на землі чужаниці й прихотки. Бо ті, що говорять таке, виявляють, що шукають батьківщини. І коли б вони пам'ятали ту, що вийшли з неї, то мали б бути час повернутись. Та бажають вони тепер кращої, цєтбо небесної, тому й Бог не соромиться їх, щоб звати Себе їхнім Богом, бо Він приготував їм місто» (Євр. 11:13-16).

Апостол Петро наголошує: «Але за Його обітницею ми дожидаємо неба нового й нової землі, що правда на них пробуває». І ця нова земля і нові небеса, без сумніву, стануть вітчизною всіх християн, коли пролунає могутній голос Божий «Оце творю все нове».

Профільний парламентський комітет розгляне пропозиції Інституту релігійної свободи щодо публічних мирних заходів віруючих

Парламентський комітет з питань прав людини, національних меншин і міжнародних відносин 7 вересня надав відповідь на звернення громадської організації «Інститут релігійної свободи» (ІРС) з приводу необхідності доопрацювання законопроекту «Про порядок організації і проведення мирних заходів».

У листі було відзначено, що пропозиції ІРС відносно розширення сфери дії закону також і на публічні релігійні обряди і церемонії будуть уважно

розглянуті під час розгляду цього питання в комітеті.

Коментуючи отриману відповідь, виконавчий директор «Інституту релігійної свободи» Максим Васін позитивно оцінив той факт, що керівництво комітету з питань прав людини, національних меншин і міжнародних відносин звернуло увагу на думку і пропозиції громадськості, та висловив надію на їх підтримку іншими членами комітету.

РІСУ.

ХРИСТІАНСЬКІ АЗИ

Сьогодні 80% населення землі звершують молитви. І християнський, і мусульманський світ, і язичники – усі моляться. Але правильні молитви, які чує і на які відповідає Бог, – це молитви, звершені відповідно до Євангелія.

МОЛИТВА

Розрізняють церковну, сімейну та особисту молитву. Церковна молитва – це офіційна молитва перед народом. Сімейна – це молитва з членами сім'ї. Вона обов'язкова для збудування кожної особи та для духовного зміцнення сім'ї.

Найважливіша – це особиста молитва. Вона необхідна для кожного. «Ти ж, коли молишся, вийди в кімнату твою, зачини двері і помолися Отцю твоєму таємно, а Отець твій, Який бачить таємне, віддасть тобі явно» (Мт. 6:6).

Учні Ісуса, котрі були навчені молитися з ранніх дитячих років, відвідували синагогу і храм і бачили, як моляться тисячі людей, якось звернулися до Ісуса Христа з проханням: «Господи, навчи нас молитися!» (Лк. 11:1). Якщо апостолам потрібно було вчитися від Христа молитися, то тим більше це необхідно нам.

Деякі люди кажуть, що вони моляться подумки. Але Боже Слово навчає нас молитися вголос. Молитва – це діалог, або, іншими словами, розмова. Господь говорить: «Коли молитесь, говоріть...» Не кричіть і не мовчіть, молячись подумки.

Слово Боже вчить, що ми можемо молитися і розумом, і духом. Коли людина молилась розумом, вона говорить Богу те, що думає. Тому нормально, коли людина наперед думає, про що вона буде молитися. Така молитва може служити для збудування церкви. Коли ж людина молилась духом, вона це робить для власного збудування. Під час натхнення в молитві ми можемо також співати і розумом, і духом (1 Кор. 14:15).

Наше звернення до Господа повинно бути розумним, продуманим, конкретним та об'єктивним. Не потрібно в молитві говорити Господу зайвих речей. Наприклад, ви благаєте Господа за спасіння сина і в молитві вказуєте точну адресу, номер будинку та номер квартири, де він проживає. Або під час прославлення Господа ви вживаєте слова, які прославляють не Господа, а людину. Не вказуйте Господу, що Він має робити, а благайте Його! (Мт. 6:7-8).

Існують офіційні молитви, котрі звершуються на багатолюдних зібраннях, на офіційних зустрічах (така молитва повинна бути коротка, ясна і на зрозумілій мові). Бувають і лицемірні молитви – молитви напоказ. Стережіться таких! Проповідувати у молитві – це також помилка.

У молитві звершується духовна боротьба, і кожен, хто молившись, відчуває цей тиск. Його потрібно в молитві перемагати. При посиленій молитві відчувається прорив і приходить бажання славити Господа – це доказ перемоги в молитві і свідчення, що Господь нам відповів. Отже, коли ми відчуваємо тиск, потрібно молитися. Потрібно в молитві його перемогти (Лк. 22:44).

Згідно з наукою Ісуса Христа, людина, котра вірить в Бога, може молитися до Бога-Отця та до Сина Його Ісуса Христа – і більше ні до кого (Ів. 16:23). Молитву потрібно звершувати в ім'я Ісуса Христа (Ів. 16:24).

Під час звернення в молитві до Господа треба пильнувати, щоб наша мова була грамотна і правильна.

Божий Дух у серце кожної Божої людини посилає думки. Але приходять туди і думки від ворога, і свої власні, людські думки. Отож думки та бажання, на які надихає Святий Дух, потрібно висловлювати в молитві Господу (Фил. 4:6).

Обов'язково потрібно молитися за інших людей, бажати їм миру, спасіння та благословення.

Усі справи конче потрібно починати з молитви (1 Тим. 2:1). Вступною частиною молитви повинно бути прославлення та звеличення Господа. Закінчується молитва також прославленням та подякою за теперішні милості Господні і за благодать, котра буде надана в майбутньому.

Молитви-благання треба звершувати з вірою та надією на Господа, без жодного сумніву, тому що написано, що Господь бажає збагатити та благословити нас (Як. 1:6-7).

Олександр Попчук.

Фестиваль «Велика родина» пройшов на Дніпропетровщині

23-25 серпня в мальовничому куточку Дніпропетровщини поблизу смт. Царичанки проходив обласний молодіжний фестиваль «Велика родина», учасниками якого стали близько трьох сотень осіб. Уже вдруге поспіль фестиваль збирає молодь з усіх куточків Дніпропетровщини і не тільки – цього року на фестиваль завітали гості з Вінниччини, Хмельниччини, Рівненщини, Києва, Полтави та інших міст. Темою фестивалю став євангельський текст: «Так нехай світить світло ваше перед людьми...» (Мт. 5:16).

Дні роботи фестивалю були дуже насиченими. На відкритті зі словами привітання, настанов і підбадьорення до його учасників зверталися служителі О. Худоба, О. Журавель, О. Мокієнко, К. Мельник. Пастор з Царичанки Т. Герасимчук у своїй промові розповів притчу про муху і бджолу. Суть її така: муха навіть на квітучій галявині знайде смітник, а бджола і на смітнику знайде квітку, з якої збере дорожочинний нектар. Пастор закликав молодих християн бути тими бджолами, які збирають дорожочинне Слово Боже і несуть його людям.

А єпископ церков ХВЄ Дніпропетровської області М. Мокієнко закликав молодь: «Шукайте Господа, доки можна знайти Його, прагніть відносин з Ним, жадайте Його присутності і дії у вашому житті. Те слово, що ви маєте, передавайте тим, хто не має миру та спасіння. Будьте світлом, яке темрява не зможе здолати. Будьте прикладом, взірцем. Наші слова говорять, а діла кричать. Нехай люди бачать у вас Христа».

Наступного дня, окрім двох Богослужінь, проводилися семінари: В. Степанченко вчив про хрищення Духом Святим; С. Вінковський виклав тему «Дошлюбні стосунки»; С. Губеня – тему «Самовизначення в служінні», а В. Чорнопиский – «Як чути голос Божий».

Чути голос Божий повинні всі християни, тож зупинимося на цьому детальніше. Отож Бог говорив, говорить і буде говорити до людей, однак багато з них не здатні Його почути. Як навчитися розрізняти Його голос серед тисяч інших голосів, що звучать сьогодні у світі?

По-перше, треба спинитися, навчитися робити зупинки у своєму житті навіть тоді, коли немає часу і тиснуть проблеми. «Зупиніться на дорогах своїх...»

По-друге, спинившись, треба проаналізувати ситуацію або певний відрізок життя і зробити відповідні кроки, щоб поліпшити життя, характер, служіння тощо.

Не треба боятися задавати Богу запитання, цікавитися Ним – Він обов'язково вийде назустріч, адже Він Живий і гово-

рить до нас – через Біблію, людей, обставини, совість, сні, природу, служителів, пророків і навіть невіруючих людей.

«Хай Господь буде розкіш твоя...» Наступний крок – читайте Слово Боже, пізнайте в ньому, насолоджуйтесь, вивчайте напам'ять. Тексти Слова Божого – це основа, на якій отримувеш відкриття – «рему» від Господа.

Далі треба виконувати те, що тобі говорить Бог. Якщо ти хочеш, щоб Бог дав тобі завдання сьогодні, спершу виконай вчорашнє завдання, навіть якщо воно тобі не до вподоби.

І остання умова для того, щоб вміти чути голос Божий, – це досвід (Євр. 5:14). Щоб слухати голос Божий, треба слухати голос Божий. Коли нам телефонує друг, ми відразу впізнаємо його голос, на відміну від голосу людини, яку ми ледве знаємо і з якою мало спілкуємося.

У перервах між служіннями і семінарами можна було познайомитися, поспілкуватися, поділитися досвідом служіння і просто пограти в якусь гру. А хори, музичні гурти і ансамблі готувалися до служіння, проводячи час в спільних молитвах і репетиціях.

Пастор С. Вінковський у своєму слові до молоді наголосив, що всі ми дуже цінні для Бога, навіть якщо нас висміюють чи принижують у світі. Ми маємо бути світлом і вказувати шлях до Христа. Але які ми, якщо нас ніхто не бачить? Що в нас залишиться, якщо нас помістити в оточення, в якому немає Біблії і віруючих? Чи будемо ми триматися Ісуса, коли всі проти нас? Ці запитання дають змогу кожному замислитися над своїм життям, проаналізувати його і зробити певні висновки.

Чому люди бувають слабкі в вірі, чому хиляться, як стеблина в полі, від найменших проблем? Бо йдуть на компроміси, не перебувають у молитві, погано знають Слово. Ось такі важливі й актуальні теми порушувалися на фестивалі. Віримо, що багато людей дозволять Господу змінити своє життя через Слово, яке звучало тими днями в їхніх серцях.

Оксана Чорна.
uicp.org

Секретаріат ВРЦіРО проаналізував результати державно-конфесійних відносин

З вересня у приміщенні Головної синагоги м. Києва проходило засідання Секретаріату Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій (ВРЦіРО). Зустріч глав та представників конфесій пройшла під головуванням головного рабина м. Києва та України Об'єднання юдейських релігійних організацій України Якова Дов Блайха.

Члени Секретаріату ВРЦіРО проаналізували ухвалені Кабінетом Міністрів за останній період рішення, які стали результатом діалогу Прем'єр-міністра України Юлії Тимошенко і представників Всеукраїнської Ради Церков і

релігійних організацій під час останньої зустрічі у липні цього року. Окрему увагу здобули урядові законодавчі ініціативи та процес розробки інших важливих для

релігійної спільноти законодавчих актів.

У ході засідання учасники за-слухали звіт голови Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі Василя Костицького про результати роботи цього відомства протягом року. Зокрема, мова йшла про реалізацію положень Меморандуму про співробітництво між Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій та Національною комісією, підписаного у грудні 2008 року, та подальшого посилення співпраці у практичній площині.

«Інститут релігійної свободи».

Тінь майбутнього

Тема особистої присутності Бога в житті людини центральна і домінуюча у всьому тексті Нового Заповіту. Треба знати, що для праведників Старого Заповіту присутність Господа, при всіх Його благословеннях, була тільки зовнішньою, тимчасовою і не торкалася гріховної сутності людини. Повнота Бога ховалася за завісою святого святих у скинії, а пізніше — у храмі: «І поставлю місце перебування Свого серед вас... І Я буду ходити серед вас, і буду вам Богом» (3 М. 26:11-12).

Численні символічні обрядові дії старозаповітного Богослужіння мали на меті «компенсувати» людині втрату близькості з Богом. Вони мовби домальовували риси, яких бракувало у взаєминах Творця і творини. Цей спосіб вказував на щось більше, потенційно заховане в цих стосунках, але недоступне нині. Так, наприклад, кров жертвовної тварини сама по собі не була відкупною;

вона давала прощення гріхів, але не могла змінити самого грішника. Вона вказувала на майбутню досконалість крові Ісуса.

Такою ж була і роль священника скинії. Сама по собі звичайна грішна людина ставала священником за походженням (плем'я Левіа, сім'я Аарона), а не завдяки своїм особистим рисам. Його святість була умовною і набувалася дотриманням багатьох зовнішніх приписів, «що тільки в потравах та в напоях, та в різних обмиваннях, в уставах тілесних, — установлено їх аж до часу направи» (Євр. 9:10), лише вказуючи на істинну святість, доступну людині тільки через віру в Христа, але не даючи її.

Умовними були і звершувані в скинії обряди. Це не означає, що вони не були важливими. Швидше за все, ці дії давали необхідний, єдино можливий і максимально досяжний на той момент людської історії ступінь близькості між людиною і Богом. Старозаповітні обряди передбачали священство Ісуса і в майбутньому кожного Його послідовника. Таку ж роль відігравали й інші, важливі для храму і цілком несут-

теві самі по собі елементи Богослужіння: жертвовники, пахощі, очищуюча вода, єлей, ковчег заповіту, кроплення кров'ю, святкові дні і т. д. За визначенням авторів Нового Заповіту, усе це — лише «тінь майбутнього» (Кол. 2:17) або тінь майбутніх благ, а не самі ці блага, і тому не могло «... ніколи вдосконалити тих, хто приступає» (Євр. 10:1).

У наші дні релігія знову пропонує виконання різних обрядів, наповнених таємничим смислом, посередництвом священників і померлих праведників, одержання Божої благодаті за допомогою «святих» предметів і мощей, відвідання цілющих джерел і т. д. Але все це вже отримало свою оцінку: тінь! Нам все ще пропонується тінь, тоді як вже давно відкритий доступ до Того, Хто цю тінь відкидає. Вірою ми вшпалковуємо все, що заповіли Божим дітям за умовами Нового Заповіту! Нам «належить» Сам Ісус, а не розповіді про святих угодників, що заслужили Його трудами і подвигами!

Для правовірних юдеїв було життєво необхідно знати і виконувати приписи Закону. Саме ортодоксальність і привела їх до відкинення Нового, незрівнянно кращого і досконалішого Заповіту, встановленого завдяки Ісусу Христу. Навіть всередині першоапостольської Церкви було багато євреїв, які продовжували конвульсивно чіплятися за зникаючу «тінь» і нав'язувати новонаверненим християнам старозаповітні приписи, що втратили свою значимість. Не повторюйте їх помилок!

Дмитро Лебединський.

ОЗНАКИ ЧАСУ

У Словенії сатаніст очолив управління у справах релігій

«Глибоку стурбованість майбутнім відносин між урядом Республіки Словенія і Католицькою Церквою» виразила Конференція єпископів цієї країни після призначення нового директора управління у справах релігій. Алеш Гулич, якого призначив на цю посаду прем'єр-міністр Борут Пагор, — це один з засновників і членів сатанинського клубу. Ієрархів дуже турбують «ідеологічні висловлювання» Гулича щодо віри, зокрема його ставлення до релігійної свободи.

Словенська Конференція єпископів виразила подив цим призначенням, тим більше, що, на думку єпископів, уряд не займається не вирішеними питаннями у взаєминах держави і Церкви.

НХС.

Допомога в час особливої кризи

Слово для служителів

*Щаслива людина не та, котра багато має, а та, котра готова радіти малим.
І хто вмiє радіти малим, тому Бог готовий дати більше.*

**«Звідки війни та сvari між вами? Чи не звідси – від ваших пожадли-
стей, які в ваших членах воюють? Бажає-
те ви – та не маєте, убиваєте й заздрите
– та досягнути не можете, сваритеся
та воюють – та не маєте, бо не про-
хаєте, прохаєте – та не одержуєте, бо
прохаєте на зле, щоб ужити на розкоші
свої. Перелюбники та перелюбниці, чи
ж ви не знаєте, що дружба зі світом – то
ворожнеча супроти Бога? Бо хто хоче
бути світові приятелем, той ворогом
Божим стається» (Як. 4:1-4).**

Зовнішнє життя – відображення внутрішніх перемог або поразок

Часто наші внутрішні проблеми бушують в нас, наче хвилі. Цей внутрішній неспокій відображається на конфліктах зовнішніх. І чим більше потакати цим внутрішнім пожадливостям, тим сильнішими будуть хвилі зовні. Незадоволені пожадання народжують гіркоту, заздрість і злобу. Агресивні люди – це здебільшого люди, незадоволені всередині. Чим більші пожадливості, тим сильніша боротьба. І тим більше конфліктів сіє навколо себе людина.

Апостол Яків наголошує, що не маємо тому, що не просимо. А коли просимо, не отримуємо. Чому? Тому що цілі наші неправильні. І як названо людей, всередині яких воюють пожадливості? Перелюбниками і перелюбницями. Притім про сексуальний гріх тут зовсім не йдеться. Спрага пожадливого, яка руйнує стосунки, так впливає на людей, що апостол Яків називає їх перелюбниками. Вони дружать зі світом, а значить, ворогують з Богом.

Ми навіть не уявляємо, як сильно наші пожадання, забаганки і бажання керують нами, наскільки здатні вони зіпсувати наше життя, наші стосунки з людьми і з Богом. Тому хоча конфлікти й виривають назовні, їх причина захована всередині нас. Зовнішнє життя – це тільки наше відображення внутрішніх перемог або поразок. Тому й написано, що понад усе, що тільки стережеться, треба стерегти серце. Бо з нього походить життя. А якщо джерело життя благословенні, тоді й плоди будуть првильні. Більшу частину криз ми долаємо всередині себе, а не зовні.

Як допомогти іншій людині подолати кризу? Іноді в житті доводиться переживати важкі моменти, як-от зрада чоловіка чи дружини, втрата рідних і близьких людей, дітей, і ці моменти просто вибивають з колії, це надзвичайно важкі удари життя. Таким людям потрібна допомога. І ми, служителі, повинні їм послужити.

До нас рідко приходять, коли все добре. Хто коли йде до пастора, радісно заявляючи, що прийшов потішити його. Як правило, до нас йдуть, коли проблема. Як же нам допомогти людям, які переживають важкий стрес, тяжку кризу, пережили важкий удар? Такого роду криза, як правило, має певні закономірності.

Стан шоку

Найперше людина переживає шок. Як вона поводить себе в такому стані? Удар може бути настільки сильним, що людина втрачає здатність орієнтуватися. Вона немовби отримала удар молота по голові, по душі, по розуму.

Цей шоківий стан триває від декількох хвилин до декількох годин. Шок, який не виплескується назовні більше кількох годин, руйнівний. Моя бабуса розповідала мені в дитинстві, що в роки війни поштар, перш ніж занести комусь «похоронку», заходив до неї і повідомляв, до кого сьогодні піде. І бабуса ходила вслід за ним і слухала – якщо в домі після отримання трагічної звістки кричати, значить, туди можна зайти з потішенням пізніше. А якщо мовчать – треба туди негайно бігти.

Крик у шоківому стані виплескує силу руйнівних емоцій. Стан заціпеніння натомість настільки руйнівний, що людина може втратити глузд. Інколи служителі роблять помилку, коли думають: все гаразд, людина мужньо

Сергій Вітюков

зустріла удар, вона така спокійна... А в неї почався процес повної руйнації.

Виливання емоцій

Наступний період – період виливання емоцій. Найчастіше людина кричить, голосить. Дайте їй час на те, щоб вона вилила свої емоції. Чим більше їх вона вилила, тим менша руйнівна сила діятиме всередині неї. Євреї – мудрі люди, вони наймали на похорони голосільниць, щоб ті підплакували рідним і спрямовували їх на те, щоб максимально вилити свої негативні емоції.

Особливо уважними треба бути щодо чоловіків, коли вони в стані шоку. Якщо жінки кричать всьому світу, чоловіки відвертаються від світу. Не варто думати, що вони такі мужні, тому в них навіть не здригнулася щока. Їм теж треба виплакати. У моменти потрясінь залиштеся з ними сам на сам і дайте їм виплакати. Такими нас створив Бог – здатними плакати, кричати і ридати. Таким чином ми виплескуємо назовні те, що всередині руйнує нас.

Цей період приблизно триває від доби до трьох.

Етап згаслих емоцій

Третій період – період заперечення. Людина просто відмовляється визнати і приймати те, що сталося. Заперечення – це реакція на біль. Це етап згаслих емоцій. Людина три доби плакала, кричала і врешті-решт у неї не залишається ні сил, ні сліз, вона безвольно опускає руки і не здатна на щось реагувати.

У такий стан частіше впадають жінки, тому що в них тонша психіка і вони більш емоційні. І в такому стані людина потребує реальної фізичної допомоги. Поруч з нею повинен хтось бути, щоб потурбуватися про неї, тому що сама людина про себе турбуватися не здатна. Фізично та емоційно вона вкрай виснажена і часто не здатна подбати ні про їжу, ні про інші життєво важливі потреби.

На цьому етапі служителі можуть допуститися грубої помилки. Запитують, як там та сестра чи брат. І чують у відповідь, що все гаразд, вони такі спокійні, врівноважені. А вони насправді не спокійні, вони просто вкрай вичерпані. Це дуже глибокий спад емоцій, душевних і фізичних сил. Він може тривати від кількох тижнів до кількох місяців, і люди весь час потребують нашої реальної допомоги.

Стан усвідомлення

Після кількох тижнів чи місяців тяжкого стресу приходить стан усвідомлення, період, коли більшість із нас допускається грубих помилок. Людина починає усвідомлювати, що сталося; що вона втратила; починає усвідомлювати себе в іншій ролі – наприклад, у ролі вдови, глави сім'ї, головної годувальниці. Людина починає усвідомлювати своє теперішнє і майбутнє.

Але це не найголовніше. Вона починає відповідати на питання «чому», «для чого» і «де Бог», на які, здебільшого, немає відповіді.

Людина починає переоцінювати і переосмислювати, Хто такий Бог і яке її ставлення до Нього. У її голові і серці виникає богословська плутанина. Я не говорю, що це буває у всіх, але буває дуже часто.

Це момент прийняття рішення: на чому людина зупиниться, це й стане її переконаннями в питаннях, хто такий Бог, як до Нього ставитися і як Бог ставиться до людей. Майже завжди в таких випадках говорять: якщо Бог всемогутній, тоді Він не милостивий; якщо Він милостивий, то, значить, не всемогутній. А якщо всемогутній і милостивий, тоді чому Він так повівся зі мною?

Думаючи так, людина часто може прийти до неправильних уявлень про Бога, Боже Слово і Боже ставлення до людей. І ці неправильні уявлення стають твердинями в розумі людей. Чи говорить про це апостол Павло? Звісно

ж. Він радить полонити такі думки і підкорювати на послух Христові. І нагадує, що «зброя нашого воювання не тілесна, але міцна Богом на зруйнування твердинь» (2 Кор. 10:4). Хіба це не пасторська робота? Так!

Але будьмо чесними – скільки з нас служили таким людям в період усвідомлення? Ми побули на похороні, потішили засмучених ще кілька днів і думаємо: все, далі вони справляться. І навіть не підозрюємо, які твердині утверджуються в їх розумі.

На цьому етапі в людей може виникнути неправильне почуття вини. Саме по собі почуття вини може вести до покаяння. Але почуття вини без виходу руйнує особистість.

Прийняття рішень

Момент прийняття рішень дуже непростий. Люди, яким не допомогли, найчастіше ставлять на собі хрест і більше нічого не прагнуть. Якщо це жінка, яка втратила чоловіка, вона повністю присвячується дітям, які в такій ситуації часто виростають егоїстами. Ми, слов'яни, схильні захоплюватися таким подвигом, а найчастіше це не подвиг, а хвороба.

Люди починають розчинятися в інших, скажимо, у дітях. Вони живуть життям інших. Але ми не можемо жити життям інших, у нас своє життя. Ми можемо тільки служити іншим, допомагати їм, але не розчинятися в них.

Подумайте – чи легко дітям з такою надмірною турботою мами, особливо якщо це хлопчики. Майже всі хлопчики, яким мама немудро, нерозумно, неправильно присвятила саму себе, виростають дуже вередливими і несамотійними. І здебільшого одружуються з дівчатами, які нагадують маму.

Якщо у ваших церквах є люди, які поставили на собі хрест, знайте: це ваше недопрацювання. Я не закликаю до постійного відчуття вини. Просто візьміть це для себе на замітку. Ви навіть не уявляєте, скільки людей живуть в такому стані, тому що їм свого часу не допомогли.

Цей період найтяжчий і найболючіший, і його переживають найчастіше на самоті, тому що люди думають, що все вже гаразд. А насправді це страшна внутрішня агонія, від якої залежить майбутнє. І вона може тривати упродовж всього життя. Таким людям потрібно допомогти прийняти правильне рішення, адже часто вони відчувають ще й почуття гніву, паніки, злоби, депресії, образи. І ці почуття спрямовані, як правило, на Бога.

Період зцілення

Як дізнатися, що людина починає відновлюватися? Коли вона з радістю, з вірою починає дивитися в майбутнє і бачити своє місце в ньому, процес зцілення пішов. І це проявляється навіть зовні.

Інколи в минулому залишаються дуже сильні рани, образи, і тоді людина потребує нашої особливої молитви. Щоб вона відпустила минуле, рани повинні бути зцілені. Спогади не повинні бути болічними.

Коли людина зцілюється, її думки пов'язані з майбутнім, і це свідчить про подолання кризи. І таку людину можна вже спокійно відпускати, вона вже не потребує особливої опіки і допомоги. Така людина може все пережити і радіти майбутнім, і за неї можна бути спокійним.

Інформаційний терор

Заздалегідь попереджаю: у цій статті я буду критикувати своїх колег. Хтось вважає це лицарством, хтось — поганим тоном, ще для когось це зведення рахунків, а то й грубий піар. Але я все-таки наважусь.

Вважаю, що фраза, винесена в заголовок, — не просто вдалий літературний прийом, на який хоч зловити читача. А розумію її буквально. Без усяких переносних значень чи гіпербол. Ми живемо (у прямому розумінні слова) в стані інформаційного терору. Він більш небезпечний, аніж несподівані атаки терористів у метро, літаках, поїздах чи в театрах. Якщо всі терористичні атаки локальні, то цей набув світового масштабу.

Чим же він страшний? Найголовніша мета будь-якого терориста — нагнати страху і змусити жертву виконати його умови. Яким способом він це чинить, залежить від фантазії та здібностей самого терориста. За людьми, які влаштовують такі атаки, полюють найкращі підрозділи поліції та спецслужб, натомість інформаційні терористи працюють відкрито, ба навіть з благословення та під прикриттям отих всіх спецслужб.

Життя сучасної людини неможливо уявити без інформації. Вона потрібна працівникові будь-якої галузі. І не безпідставно вважається, що це найцінніший товар. А якщо це товар, його потрібно вдосконалювати, потрібно вміло піднести покупцю. Тому-то нині так активно і високопрофесійно над цим працюють мільйони представників журналістської та навколожурналістської братії. І нерідко, а точніше, як правило, роблять вони це, м'яко кажучи, далеко не чистими засобами.

Чи можна уявити сьогодні інформаційну передачу без сюжетів, які наганяють жах, тривогу, неспокій, невпевненість? Погодьтеся, ні. Землетруси, цунами, пожежі, катастрофи, військові сутички, вбивства, політична нестабільність — обов'язковий атрибут будь-якого блоку новин. Але ж це правда, скажете ви! Так, правда. Але чи задумувалися ви над тим, з яким настроєм вимикаєте телевизор, радіо, відкладаєте прочитану газету чи закриваєте інтернет-сторінку. Чого більше залишається в душі: оптимізму чи тривоги? Що саме ви завтра будете обговорювати з колегами та знайомими: успіхи харчової промисловості чи чергову сенсацію з рубрики пригод та катаклізмів?

Стан сучасної людини, яка живе у вирі інформації, можна охарактеризувати одним словом — неспокій. Неспокій за себе, за завтрашній день, за своїх дітей. Бачачи всі негативні прояви життя та природи, нам мимоволі хочеться щось змінити, кудись утекти. А куди? От і доводиться постійно ходити під дамокловим мечем страху та тривоги.

Можливо, навіть самі журналісти не усвідомлюють, що вони стали зразком для масштабної терористичної атаки на суспільство. Біблія називає головного терориста людства дияволом. Саме він зацікавлений у тому, щоб люди жили в страху. Він створює усі ці проблеми на землі, щоб потім розтиражувати їх у теле-, радіоновинах, у газетах та журналах. А коли люди живуть у постійному страху, з часом він переростає в паніку. А людина в паніці стає некерованою, не може тверезо оцінювати дійсність, стає сліпим зразком в руках сатани.

Як не гірко, але таким наганням страху займаються і християнські журналісти. Нерідко у християнських виданнях друкують такі собі апокаліптичні «страшилки», на яких потім будуються проповіді. А любителі «смаженого» аж руки потирають, коли десь щось стається: от, мовляв, правду Біблія каже...

Даруйте, а що ж каже Біблія? А Біблія хоча й чимало каже про тривожний, непростий та жорстокий час перед другим приходом Христа, усе ж це напрочуд оптимістична книга. Ісус Христос, Якому належить чимало висловлювань про ті останні часи, насправді прийшов у цей світ, щоб дати людям надію, не залякати карами небесними, а потішити: «На Мені Дух Господній, бо Мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим, проповідувати полоненим визволення, незрячим прозріння, відпустити на волю помучених, щоб проповідувати рік Господнього змилювання» (Лк. 4:18); «Прийдіть до Мене, усі стурдовані та обтяжені — і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчесь від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, — і знайдете спокій душам своїм» (Мт. 11:28-28).

Головною темою Його повчань та проповідей були саме віта та надія, Царство Небесне, громадянином якого можна стати вже тут, на землі. Він Сам, будучи Любов'ю, хоче дати цю любов кожному, хто її прагне. А «любов удосконалюється з нами так, що ми маємо відвагу на день судний, бо який Він, такі й ми на цім світі. Страху немає в любові, але досконала любов проганяє страх геть, бо страх має муку. Хто ж боїться, той не досконалий в любові» (1 Ів. 4:17-18).

Тому наше завдання — не лише жити серед цього тривожного світу спокійно, але й нести цей спокій неспокійним людям. Це не означає, що ми не повинні й згадувати про оті неприємні, тривожні новини, які, немов лавина, сунуть на нас з екранів телевизорів і сторінок газет. Ми просто не повинні надто акцентувати на них увагу, а знаходити заспокоєння в Бозі і тим самим подавати добрий приклад іншим.

Христос перед Своїми стражданнями виголосив знамениту проповідь-проороцтво про те, що має статися перед кінцем всього. І багато хто не бачить у ній головної думки, зосереджуючись на страшних ознаках, які очікують людство. А там, як підсумок усього сказаного, Ісус каже до Своїх вірних: «Пильнуйте і будьте готові!». Отже, Бог відкрив їм це для того, щоб пильнувати за собою і бути постійно готовими до зустрічі Свого Спасителя. А чи можна боятися зустрічі з Особою, Якій довіряєш, Яку любиш, Яку чекаєш? Боїться лише той, хто не готовий.

Звичайно, нам не уникнути тієї страшної інформації, яка щодня лине на нас. Але вона не повинна заволодіти нашими розумом, серцем і духом. Ми не повинні впадати в паніку, а правильно реагувати на події навколо нас. Сам Бог інформує нас про ті нелегкі часи, давши Книгу Об'явлення. Але знову ж таки, Він дав її не для залякування, а для того, щоб той, хто «читає, слухає і додержує слово цього пророцтва», був блаженним! (Об. 1:3) Тому блаженні ми, коли інформаційний терор сатани не захищає нашої вірою, а навпаки, зміцнює наше серце, і ми, дивлячись на навколишні події, кажемо: «Прийди, Господи Ісусе» (Об. 22:20).

Юрій Вавринюк.

Редактор журналу «Благовісник».

Чомусь вважається, що як тільки людина стає християнином, тигр шанобливо відходить і будь-яким конфліктом настає кінець; людина прийняла Христа, отже, ніякі суперечності більше не мучать її. Ми думаємо, що, ставши християнином, не будемо більше грішити і терпіти спокуси — у крайньому разі, сильні. І вже, звичайно, ніколи більше не втратимо самовладання. І раптом, без будь-якого попередження, усе, від чого ми, здавалося, безповоротно відійшли, повертається. Тигр знову бере своє. І ми скочуємось вниз — тим нижче, чим вище злетіли. І здивовано запитуємо себе: а чи відбулося взагалі наше навернення?

Як жити з тигром

Це може видатися неймовірним, але, як не дивно, у житті християнина інколи виникає більше суперечностей, ніж у житті невірної людини. Ви здивовані? А даремно. Тому що людина, прийнявши Христа, повинна бути готова до того, що життя її стане складнішим, на неї навалиться більше спокус. І пояснюється це дуже просто. У людини, яка живе без Христа, є тільки одна природа, тобто її натура, з якою вона була народжена. І цій природі властиво грішити, подібно до того, як воді властиво текти вниз. Цьому явищу немає що протипоставити, а тому, відповідно, і немає суперечностей.

А людина, яка поєднала своє життя з Христом, одержує нове життя і нову природу. І ця нова природа безперечно суперечить старій. Нову природу дає Христос, але стара природа — природа тигра не бажає помирятися. І вони будуть змагатися за перемогу!

Господь не знищує тигра одним ударом. Він не робить нас недосяжними для спокуси і не відбирає можливості вибору. Він тільки те й робить, що наділяє наверненого новою природою, здатною перемогти стару. Однак перемога чи поразка залежать від самої людини.

Апостол Павло розумів це. Він сам так переживав. Ось як він це описує: «І кажу: ходіть за духом — і не вчините похвальності тіла, бо тіло бажає противного духові, а дух противного тілу, і супротивні вони один одному, щоб ви чинили не те, чого хочете» (Гал. 5:16-17).

Дві природи зійшлися в конфлікті: ось чому інколи християнин відчуває, що робить те, чого він, фактично, робити не хоче.

Чи означає це, що християнин завжди приречений на внутрішню громадянську війну? Ні. Одна зі сторін обов'язково переможе, а та, що програє, загине.

І від того, яка природа керуватиме вашим життям завтра, залежить, яка природа в кінцевому підсумку переможе. Я можу не знати вас особисто, але я знаю, що природа, яка керуватиме вашим життям завтра, — це та природа, яка завтра буде сильнішою. Якщо сильнішою буде нова природа, то буде керувати вона. А якщо ні, то керуватиме стара природа. І так буде завжди. Владарює та природа, яка на цю мить сильніша.

Тому, не знаючи вас особисто, я все ж можу передбачити, що природа, сильніша на момент повернення Ісуса Христа на землю чи в ту мить, коли ви підійдете до кінця життєвого шляху, вирішить вашу вічну долю. Бо того дня ваша чи моя репутація перед обличчям Господа залежатимуть лише від того, яка природа панувала у вашому житті — нова чи стара. Відповідь однозначна!

А тепер поділюся з вами порадою:

яку природу ви будете плекати, та й стане сильнішою. Вигодувана вами природа виживе, а друга загине.

Чудо навернення, чудо нового народження — це справа Господа. Ні ви, ні я абсолютно нічого не можемо зробити для цього чуда — за винятком того, щоб відчинити двері свого серця і запросити Спасителя ввійти. Він прищеплює нам нову природу. Це Його роль. Але наше завдання полягає у живленні цієї природи.

Я аж ніяк не маю на увазі, що в момент навернення Господь звершує чудо, а потім залишає нас сам на сам боротися з тигром. Ні, Його сила завжди в нашому розпорядженні. Але мушу наголосити, що завжди існує те, що зобов'язані робити ми. Ми повинні плекати свою нову природу.

Надто багато віруючих людей так і не зрозуміли цього простого секрету. Ось чому на землі стільки розчарованих. Ось чому тисячі й тисячі щиро віруючих переживають почуття безпорадності. Ось чому багато людей через роки після навернення до Христа живуть з громадянською війною всередині, тоді як старій природі давно вже слід загинути.

Чому так відбувається? Замість того, щоб плекати нову природу, а стару заморити недостатком уваги, ці люди годували обидві природи якраз настільки, щоб підтримати їх існування!

Сумна картина. Не дивно, що такі віруючі нещасливі. В їх житті Христос займає досить значне місце, щоб викликати конфлікт, але недостатнє, щоб панувати. Христа в їх житті рівно стільки, щоб збити існування з бунтівним світом тяжким, і рівно стільки бунтівного духа, щоб збити існування з Христом незручним.

Дозвольте проілюструвати це наступним чином. Уявіть, що десь в горах б'ються двоє диких звірів. Дивлячись на них, важко визначити, хто переможе, оскільки вони виглядають однаково сильними. Але один із суперників на час зник із зони конфлікту; можливо, потрапив у силісця і кілька тижнів залишався без їжі. Він помирав від голоду, поки другий харчувався, як завжди. Але якимсь чином звільнився, і вони знову зійшлися у двобої. Один звір напівживий від голоду, другий — у чудовій формі. Хто з них переможе?

Чи є запитання? Ви знаєте, хто переможе. Той, хто харчувався нормально.

Як же плекати свою нову природу? Якщо ми хочемо, щоб наш організм працював вправно, ми даємо йому дихати. Якщо ми хочемо, щоб він був працездатним, ми його годуємо. Якщо ми хочемо, щоб він був міцним, ми багато тренуємося. Ті ж принципи діють і щодо нашої нової природи.

Молитва — це живильний кисень, який надає нам сили. Це дихання душі.

Без неї настає смерть. Тому дайте своїй новій природі можливість якомога частіше дихати. І годуйте її. Ви знаєте, де знайти для неї поживу «Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих» (Мт. 4:4). Регулярно читайте Книгу Божу. Звертайтеся до неї раннім ранком, перш ніж почнеться денна метушня. Хай її настанови зміцнять вас, хай вона поєднає вас з Господом.

Коли Колумб плив вздовж берега Нового Світу, його корабель увійшов у

прісні води. Це було гірло ріки Оріноко, але ніхто цього, природно, не знав. Усі подумали, що це якийсь острів. Проте великий мореплавець сказав: «Така ріка не може протікати на острові. Цей могутній потік несе води материка».

У вашому житті теж повинно бути так — чим більше ви особисто будете читати Книгу Божу, дозволяючи їй розмовляти з вашим розумом і серцем, тим краще ви розумітимете, що вона походить не з людських голів, а з глибин вічної любові і мудрості. Цей могутній потік світла і правди увіллє в вашу душу свіжу кров нової природи, якщо, звичайно, ви дозволите йому зробити це.

А для того, щоб зберегти одержане, існує тільки один шлях — розділити радість з іншими.

Одного разу якийсь лікар знайшов біля дороги песика з поламаною лапою. Він приніс його додому, вимив, вправив кістку і наклав на лапу шину. Собака прив'язалась до лікаря, і поки лапа не зажила, повсюди супроводжувала цього доброго чоловіка. Але одного разу пес зник. «Ось яка вдячність», — подумав лікар. — Поки я був йому потрібний, він залишався, а як тільки потреба відпала, відразу втік».

Але він поклавився з висновком, бо наступного дня біля дверей почулося шкрябання, і лікар побачив свого песика. Він повернувся, радісно помахнувши хвостом. А поруч з ним понуро стояв ще один пес. З поламаною лапою!

Ось так росте нове життя. Його неможливо тримати при собі, ним треба ділитися. Оця готовність поділитися з іншими якраз і годує нову природу. А природа, яку ви годуєте, переможе і визначить вашу кінцеву долю.

Наша роль полягає в тому, щоб відкрити дорогу силі живого Христа і молитвою, вивченням Біблії і готовністю поділитися відкрити Христу доступ в наше життя. Усе це дозволить Йому продовжувати діло, яке Він почав, і дасть Йому можливість підтримати нове життя, яке Він вселив у нас. Таким чином ми щоденно просимо, щоб Він зробив те, що нам самим не під силу!

Тигр, що сидить всередині нас, тобто природа, з якою ми народилися, надто сильний, щоб ми противились йому самотужки. Підтвердження цьому ми бачимо постійно. Єдиний, Хто може здолати тигра, — це Ісус, Агнец Божий.

Агнец сильніший за тигра? Так, саме цей гідний подиву парадокс Господь бажає здійснити у нашому житті. Пам'ятаймо, у нашому серці тільки один престол, і, відповідно, тільки хтось один може займати його. Тому коли ми запросимо керувати нашим життям Ісуса, Агнца Божого, тигр приречений!

Д. В.

Молитва Єзекії

ПРОПОВІДІ

«Тими днями смертельно захворів був Єзекія. І прийшов до нього Ісаї, Амосів син, пророк, і сказав до нього: «Так сказав Господь: Заряди своєму домові, бо ти вмираєш і не будеш жити» (Іс. 38:1).

Воля Божа... Слова Господні... Як ми їх сприймаємо? Як до них ставимося? Наскільки важлива для Бога наша воля? Наскільки вагомим перед Ним наші бажання? Яку роль відіграє особистість в історії? Напевне, з усього достатку біблійних сюжетів на цю тему приклад царя Єзекії найяскравіший.

Тогочасна Палестина вже багато років поділена на Ізраїль і Юдею і постійно виступає ареною духовного і воєнного протистояння цих держав. Глибока духовна криза, поступовий відхід від Бога, від Його законів вже привели Ізраїль до безславного кінця — 721 року до Р. Х. війська Салманассара оточили його столицю Самарію і зруйнували її. Жителі північного царства були заборані в Ассирію і назавжди щезли з історичної сцени.

Судячи з духовного хаосу, який панував в Юдеї при батькові Єзекії Ахазі, така ж доля очікувала і цю країну. Якби не одне але...

Помер Ахаз, і зацарював замість нього його син Єзекія. «І робив він угодне в Господніх очах, як усе, що робив був його батько Давид» (2 Хр. 29:2). «Він надіявся на Господа, Бога Ізраїля, і такого, як він, не було між усіма царями Юдиними, ані між тими, що були перед ним» (2 Цар. 18:5).

Здавалося б, ніщо вже не може зупинити караючий меч, занесений над Єрусалимом, ніхто вже не зможе вихолити юдеїв з брудного болота безбожності та ідолопоклонства, але засів на царському троні чоловік, що надіявся на Господа, і ситуація різко змінюється: замість краху — піднесення, замість хаосу — порядок, замість безсилля — сила.

Всього лише одна людина стала на протилежну від гріха шальку терезів — і вона захиталася й поволі поповзла в другий бік. Напевне, кожен з нас ловив себе на думці: а що я можу сам, забуваючи, скільки благословень ми можемо принести всім, хто поруч, зайнявши правильну позицію перед Богом, надіючись на Нього, як це робив Єзекія.

Господу були до вподоби його вчинки, його устремління, і «був Господь із ним — у всьому» (2 Цар. 18:7). Мало того — благословення царя перейшло на увесь народ. І були воєнні перемоги, економічне піднесення, а найголовніше — піднесення духовне.

І ось у розквіті сил, у період найвищого успіху 39-річний Єзекія захворів. І захворів смертельно. Для людини, яка надіялась на Господа, це не могло бути катастрофою. Адже Всемогутній Бог, що завдав поразки майже 200-тисячному війську Санхерива (Іс. 37:36-37), у змозі цілоти і від будь-якої недуги. І цар юдейський це знав. Але інше кинуло його в тремтіння: «Ти вмираєш і не будеш жити». Це були слова Господні. Це була Його воля.

Незбагненно, дивно, гірко було це чути Єзекії. Не зрозумів він смислу проголошеного Богом, бо це зруйнувало увесь світ його уявлень про щастя і добробут. Не зрозумів і не прийняв. «Я сказав був: Опівдні днів своїх відійду до шеолових брам, решти років своїх я не матиму...» (Іс. 38:10). І, відвернувшись обличчям до стіни, молився про зворотнє. Швидше за все, це була небагатослівна молитва, але це була молитва Єзекії, молитва чоловіка, що робив вгодне в очах Господніх, його позиція, його бажання, його сльози...

І Бог почув це. Мало того, ця молитва перевищила Його Слово і змінила проголошене раніше. Господь, що приготував цьому благословенному цареві кращу

долю, прислухався до Єзекії і виконав його бажання. 15 років було додано до років життя юдейського царя. На 15 років віддалив Єзекія фізичну смерть, що так лякала його.

На це можна було б сказати: «Молитва має величезну силу» і поставити крапку. Але якими були для Єзекії ці «випрошені» 15 років життя?

«Та Єзекія не віддав так, як було зроблено йому, бо запишилися серце його. І був гнів Божий на нього, і на Юдею, та на Єрусалим» (2 Хр. 32:25). І цар, що надіявся раніше на Господа, накликав на себе Його гнів.

Мало того, як благословення царя поширилося на все царство, так і його гордовитість відобразилася на всьому народі. Так, «було в Єзекії дуже багато багатства та слави» (2 Хр. 32:27), але духовне багатство процідилося кризою пальці. Цей період характеризується великими будівельними роботами, але спорудження «духовного дому» відійшло на другий план.

І це ще далеко не все. Саме в цей період народився і ріс син Єзекії, який, як губка, вбирав у себе всі негативні прояви тих років. Один з найвеличніших парадоксів Старого Заповіту — благословенний цар, який у всьому надіявся на Господа, і найбільший цар-відступник були батьком і сином!

Яким контрастом звучать із характеристикою Єзекії слова, які промовив Бог про його спадкоємця: «Та Манасія робив блудливими Юдею та мешканців Єрусалиму, щоб робити гірше від тих народів, яких Господь вигубив з-перед Ізраїлевих синів» (2 Хр. 33:9). «Я дам їх на пострах усім царствам землі за Манасію, Єзекієвого сина, царя Юдиного, за те, що зробив був він в Єрусалимі» (Єр. 15:4). Ця вражаюча протилежність батька і сина, однак, цілком зрозуміла, якщо згадати, в який період зростав Манасія, що він бачив, чому міг навчитися, до чого виявити схильність.

Такими були плоди цих 15 років.

І Господь підбиває підсумок земного життя Єзекії: «Залишив був його Бог, щоб випробувати його, щоб пізнати все в його серці» (2 Хр. 32:31). Почувши про велич царя юдейського, до нього прийшли вавилонські послі. Що показав їм цар? Що було предметом його гордості? Хто був вартий його найбільшої уваги? Бог, перед лицем Котрого Єзекія приходив в періоди криз і випробувань? Ні! На жаль, цар показав послам «скарбницю свою — срібло, і золото, і пахощі, і добру оливу, і всю збройову свою, і все, що знаходилося в його скарбниці» (Іс. 39:2). А про велич Господа не було сказано жодного слова. З жажом слухаючи слова пророка Ісаї після відвідання вавилонських послів, Єзекія побачив себе в духовному дзеркалі і, напевне, подивився на останні роки зовсім іншими очима.

Подяка Богові, що цей цар був досить мудрим, щоб винести уроки з помилок. Почувши від Ісаї значно страшніший вирок, він зумів побачити в ньому благо для себе. Остання фраза Єзекії, записана в Книзі пророка Ісаї, починається словами: «Добре Господнє слово, яке ти сказав».

Господь передбачив для кожного з нас щось краще, ніж здається нам, і наше благословення залежить від того, чи зможемо ми прийняти Його слово, підкоритися Його добрій волі і прославити Боже Ім'я.

Кожного разу, звертаючись в молитві до Бога, пізнаваймо, яка Його воля в нашому житті, і не страхаймося почутого, благаючи про зворотнє. Покладімо у своє серце ці чудові слова Єзекії, звернені до пророка: «Добре Господнє слово, яке ти сказав». Бо це справді так.

Олександр Шульга..

Розповідають, Наполеон під час перевірки караулів виявив вартового, що спав на посту. За уставом і законами воєнного часу, такого вартового треба було судити і розстріляти, бо немає пощади солдатові, який безсоромно заснув на посту, ставлячи під загрозу життя своїх товаришів. Що зробив Наполеон? Він прийняв несподіване рішення: гвинтівку сплячого вартового закинув собі на плече і зайняв залишений втомленим солдатом пост.

Воістину великою людиною був Наполеон, якщо вмів так чинити. Такі прояви великодушності щодо іншої, незначної людини свідчать про силу.

Носіть тягарі один одного

ПРОПОВІДІ

Кажуть: сильна людина — не та, яка може багато собі дозволити, а та, яка може багато в чому собі відмовити. Потрібне зусилля, щоб відізватися на заклик Ісуса: «Коли хто хоче йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мною йде» (Лк. 9:23).

Зректися себе

Що це означає — зректися себе? Щоб відмовитися від себе, необхідно усвідомити, що є щось важливіше, ніж ти сам. Петро одного разу відрікся від свого Господа, сказавши: «Я не знаю Його».

Зректися себе означає сказати: я не знаю себе. Це означає розглядати власне «я» так, ніби воно не існує. Зазвичай ми оцінюємо своє «я» як щось найважливіше у світі. Але якщо ми довіряємо себе Ісусові, то повинні забути про своє «я».

Чудовою ілюстрацією може послужити приклад Мойсея (Євр. 11:24-26). За тілом він належав до ізраїльського народу, але виріс в єгипетській сім'ї. Він мав усе — владу, славу, жив в царському палаці, але він відмовився від всього цього — від сім'ї, в якій виріс, від хоромів, в яких жив з дитинства; він проміняв усе це на скитання пустинною разом зі своїм народом. Народом, який міг би служити йому до кінця його днів, але він зрікся самого себе і сам став рабом для цього народу.

Коли Ісус закликає нас зректися самих себе, Він знає, про що говорить, тому що Він Сам зрікся Себе (Євр. 12:1-3). Для того, щоб відкритися від себе, необхідно докласти чимало зусиль, але ці зусилля не даремні.

Взяти свій хрест

Ісус знав, що таке розп'яття на хресті. Коли Йому було приблизно 11 років, Юда Галілеянин підняв повстання проти Риму. Він здійснив наліт на царський арсенал в місті Сепфорсісі за сім кілометрів від Назарета (того місця, де Ісус провів Своє дитинство). Помста римлян була жорстокою. Сепфорсіс спалили дотла, жителів продали в рабство, а дві тисячі повстанців розіп'яли на хрестах, встановлених вздовж дороги, аби вони послужили попередженням для всіх ймовірних бунтівників.

Взяти свій хрест — означає бути готовим витерпіти найстрашніше за свою вірність Христові. «Хай візьме щоденно свого хреста та й за Мною йде», — цими словами Ісус мовби пропонує ходьбу з навантаженням.

Усі християни, досягаючи духовної зрілості, розвиваючи духовні сили, повинні докласти чимало зусиль — так само, як це роблять спортсмени, досягаючи своїх цілей. Можна сказати, що Ісус Христос — наш тренер. Він постійно спостерігає, як ми розвиваємося, допомагає нам своїми порадами, розробляє методику занять, регламентує навантаження.

Окрім свого хреста, ми повинні носити ще й тягарі один одного. «Носіть тягарі один одного, і так виконаєте закона Христового» (Гал. 6:2).

Носіть тягарі один одного

Говорячи про тягарі, Павло вживає слово, що означає солдатський ранець і згорнуту шинель. Є обов'язки, які ніхто не може виконати за нас, завдання, за які ми несемо особисту відповідальність. Цей тягар може виглядати по-різному — це і швабра, якою ми наводимо чистоту в приміщенні церкви, і кафедра, за якою стоїть проповідник. Це наш хрест, який ми несемо на своїх плечах, йдучи за Ісусом.

У розповіді про Наполеона дуже добре показано, як одна людина, яка несла тягар

начальника армії, взяла на себе тягар іншої. Наполеон закинув собі на плечі гвинтівку солдата, що спав, і зайняв замість нього пост. Він не розбудив солдата ударом ноги і не передав його до трибуналу, але поклав на себе його тягар і гідно проніс його. Ось що мав на увазі Павло, коли звертався до галатів із закликом: «Браття, як людина й упаде в який прогір, то ви, духовні,правляйте такого духом лагідності» (Гал. 6:1). Для того, щоб навчитися чинити так, від нас вимагається глибоке розуміння ситуації, в якій може опинитися кожен з нас. І в Святому Писанні ми знаходимо ще один заклик до сильних: «Ми, сильні, повинні нести слабості безсилих, а не собі догоджати» (Рим. 15:1).

Тут Павло виступає в ролі тренера. Коли підопічним не вдається досягнути поставлених цілей, інструктор може запропонувати їм почати все спочатку. І Павло це робить, він мовби говорить: якщо для вас тягар іншого непосильний, поверніться до того, з чого почали, — зречіться себе, навчіться передусім не собі догоджати.

У попередньому розділі апостол Павло закликає: «Слабкого в вірі приймайте, але не для суперечок про погляди» (Рим. 14:1). Приймати слабкого без суперечок про погляди — це один з аспектів, в якому повинна виявлятися наша витривалість щодо безсилих. Але, на жаль, цей аспект дається нам дуже важко. Приймати без суперечок про погляди — це не означає, що ми не повинні напоумлювати тих, хто відхилився від істини. Немає нічого поганого, якщо ми переконуємо брата чи сестру, керуючись принципами християнської любові. Але ж часто в суперечках з ближніми ми керуємось не любов'ю до них, а любов'ю до самих себе.

Іноді витривалість, до якої закликає Павло, може видатися нам принизливою. Мовляв, це відіб'ється на нашому авторитеті. Але це не так. Наполеон не перестав бути Наполеоном, відстоявши на чатах за сплячого солдата, навпаки, цей вчинок і сьогодні захоплює кожного з нас. Невже той солдат завагався б віддати своє життя в бою за такого командира? Суперечки — це проблема всіх молодих людей, і не даремно Павло закликав Тимофія і Тита утримуватися від суперечок (1 Тим. 6:5; Тит. 3:9).

Другий аспект, в якому повинна виявлятися наша витривалість щодо безсилих, полягає в нашому розумінні їх. Коли ми читаємо заклики Павла носити тягарі один одного чи приймати слабких у вірі, нам може видатися це нездійсненним. І справедливо буде вимагати, щоб наш наставник показав нам приклад. У Біблії знаходимо такий приклад — в 1 Кор. 9:19-22.

Павло володів чудовою здатністю розуміти людей. Слова «був для слабких як слабкий» не слід розуміти, що Павло ставав слабким у вірі для того, «щоб придбати слабких». Це означає, що Павло вмів дивитися на проблеми слабких очима слабких. Для того, щоб нам, сильним, навчитися носити немочі безсилих, варто спробувати зрозуміти цих безсилих.

Без сумніву, великодушність Наполеона щодо солдата, який заснув на посту, базувалася саме на такому розумінні. Перш ніж закинути на плече гвинтівку вартового, Наполеон подивився на нього не очима імператора, а очима звичайного рядового солдата, втомленого суворими солдатськими буднями.

Ми інколи нарікаємо на те, що нас не люблять чи не розуміють. Але, щоб допомогти любові до себе, необхідно, по-перше, забути про себе і подумати про тих, хто потребує допомоги, турботи і уваги набагато більше, ніж ми самі.

Андрій Литвинов.

Його очима

РОЗДУМИ

Я вмію чинити добро. І мені це навіть подобається. Інакше й бути не може, бо роки християнського життя змінюють думки і прищеплюють нові звички. І вже часом автоматично поступаєш місцем в громадському транспорті, допомагаєш старенькій перейти через дорогу. Одного разу, зовсім недавно, я допоміг якійсь напівпаралізованій — напів'яній жінці підвестися з тротуару, коли вона намагалася доповзти до найближчої лавочки. Сидів перед цим на зупинці на протилежному боці вулиці, очікував маршрутку. Але, побачивши літню жінку, що повзла тротуаром, не міг всидіти і на очах у всього народу пішов виконувати свій християнський обов'язок. Чи погано я вчинив? Звичайно ж, ні. По-християнськи? Без сумніву. Але чи був зі мною в цей час Христос? Чи Його руки піднімали тоді з землі цю жінку? Я й досі не знаю, не впевнений. Як! — здивується багато хто. Адже це вчинок, сповнений милосердя, співчуття. А Христос для цього і прийшов, щоб любити і допомагати.

Перед очима постає картина: Ісус йде дорогою, а сліпий сидить на узбіччі. Ісус проходить мимо. Він (я більше ніж впевнений) бачить сліпого, але не спішить зупинитися і проявити до нього милосердя. У відповідь на простягнуті в благанні руки Ісус запитує: «Чого ти хочеш?». І йде далі. Добрий, люблячий Ісус, Який ніколи не пройде мимо, Який завжди допоможе, запитує в сліпого: «Чого ти хочеш?». Та невже Ти не бачиш, Господи? Він же сліпий, тут і без запитання все зрозуміло! Але не поспішає Господь. Він запитує: «Чого ти хочеш?». І людина повинна відповісти. Сама. Прийняти рішення, визначитися, що їй насправді потрібно, чого вона хоче. І лише після цього Ісус зцілює. Не раніше і не пізніше.

Один інвалід, якому розповіли про Христа, попросив: «Помоліться за мене, аби в мене все було добре, але хвороба нехай залишиться». І пояснив: «Пенсія солідна, жаль втратити».

Чого ти хочеш, людино? З легким соромом згадую один з епізодів своєї «християнської молодості». Наша невелика церква була переповнена оптимізмом аж по вікна. Ще б пак! По руках ходили відеокасети, книги про вигнання демонів, про масові зцілення. І ось повний віри молодий християнин їде в трамваї, а перед ним стоять двоє глухонімих і жваво «розмовляють». Після того, як один вийшов, цей молодий християнин (тобто я), не довго думаючи, підійшов до глухонімого, що залишився, і як міг спробував пояснити, що є можливість назавжди розпрощатися з глухонотою. Той радісно щось промуркотів, і ось двоє на безлюдній зупинці «виконують волю Божу». Усе (точніше, майже все) проходило за біблійним стандартом. Я вклав пальці в його вуха (плюнути і торкнутися язика не посмів) і сказав все, що про це думаю. Але він (глухонімих) нічого не почув. І не сказав, що він про це думає. Потупцював трохи, і ми розійшлися кожен своєю дорогою. Раніше я міг думати, що зцілення не сталося тому, що я не плюнув і не торкнувся його язика (куди треба було плювати і як торкатися язика досі, правда, не зрозуміло). Тепер же в голову лізуть мало не злочинні думки: «Я не виконав волю Божу щодо того глухонімого!». Інакше кажучи, я не спробував дізнатися, чого хоче для нього Господь (і що хоче глухонімих, і чи взагалі він чогось хоче від Господа). Думаю, тієї миті я намагався виконати свою волю, намагався дивитися на ситуацію своїми очима крізь біблійну призму своєї ж віри і самовпевненості.

Згадую ще один епізодик з мого християнського життя. Разом з одним моїм добрим другом і братом в Христі ми розмовляли з групою людей. І ось під час жвавої бесіди, що інколи плавно переходила в легку суперечку, мій брат у Христі говорить одній жінці: «Ви бачите в моїх очах Ісуса?». Не пам'ятаю, до чого це було сказано, але тоді це все виглядало якось логічно. Жінка ненадовго посерйознішала, подивилася в його очі і з легкою посмішкою відповіла: «Ні!». «А в моїх?» — потягнувся я до жінки, намагаючись якось підтримати мого так раптово зневаженого брата. «У твоїх ні!». Потім ми довго не могли заспокоїтися, роздумуючи, чому це вона не побачила в наших очах Ісуса. Зійшлися на тому, що, напевне, їй завадили це зробити демони.

Потім, через роки, мені до рук потрапила відеокасета із записом фільму «Бен-Гур». Що й казати, фільм вражаючий. І ось там є такий епізод: на шляху до місця своєї майбутньої каторги на галерах молодий Бен-Гур разом з іншими невільниками зупиняється на відпочинок в поселенні, де жив столяр Йосип з сім'єю. Можливо, ви пам'ятаєте цей епізод біля криниці, коли римський воєначальник (щось на взірєць радянських сержантів) віднімає в Бен-Гура глечик з водою. Той падає у знемозі і благає про помилування. І в цю мить появляється Ісус. У кадри видно лише частину фігури зі спини. Але сцена так добре поставлена, що й сумніву нема — це Ісус. Він підходить до солдата і дивиться на нього. Просто дивиться, нічого не кажучи. Глядач не бачить обличчя Ісуса. Але бачить зміни, що відбуваються з воєначальником. Бачить його обличчя. Його погляд, що змінюється. Звірина, огризаючись, заповзає в нору. Перед нами виникає боязкий, заляканий своїм же лиходійством чоловік. Всього лише кілька миттєвостей, але цього вистачило для того, щоб знущання над Бен-Гуром припинилися.

Ось тоді, напевне, я вперше почав усвідомлювати, що означає — носити в собі Христа. Давати Йому користуватися твоїми руками, твоїми очима, устами. Творити Його волю саме з Ним.

Потім протягом довгих років я то згадував, то забував про це відкриття. То застосовував його на практиці, то просто виконував свій «християнський» обов'язок...

А моя спроба дивитися на світ Його очима — ніщо. Велика різниця: я дивлюся на світ Його очима чи Він дивиться на світ

через мої очі. Коли дивлюся я, то бачу і пропускаю все через своє серце, через свій світогляд і світосприйняття. І в моїх очах світ бачить лише мене. Але коли Він дивиться моїми очима, тобто коли я, як написано в Рим. 6:13, віддаю члени свої «за знаряддя праведності», світ бачить в моїх очах Христа. І що найголовніше — у ту мить я й не підозрюю про це. У ту мить я просто захоплений Господом. Я творю Його волю, і це моя пожива! Мені більше нічого не треба і мені немає й діла до того, що бачить світ у моїх очах. І тоді щось відбувається. Звірина в тому римському воїні заповзає в нору, і на її місце, хоч і не надовго, приходять людина.

На мою думку, проблема багатьох християн полягає в тому, що вони просто не навчені ходити в цьому світі з Христом. Адже Його слова: «Без Мене нічого робити не можете ви» якимось чином говорять про життя за духом. Найбільше, що іноді ми можемо зробити, — це поміркувати про те, що ми бачимо, або про те, що ми хотіли б бачити. Поміркувати і порадитися з самим собою, а не з Господом. Прийняття рішення на основі своїх міркувань і передбачень — це і є задуши тілесні, які несуть смерть.

Водночас ми не повинні кидатися в іншу крайність і ставати черствими циніками, що звичають направо й наліво істини без Божої любові. Істина без любові говорить про продавщицю, яка обважує: «Треба поставити її на місце і не дозволяти більше обкрадати ні мене, ні інших». Любов без істини ніжно шепоче: «А може, у неї вдома дитина хвора, а грошей нема і позичити ніде». Але що хоче від тебе Господь в тій ситуації?

Господь знав усіх і не потребував, щоб хтось розповідав Йому чинсь біографію. Знав кожного настільки глибоко, наскільки ми не зможемо зрозуміти самих себе і за все своє життя. Знав мотиви вчинків грішників. Чув крик: «Господи! Ось жінка взята в перелобі. Треба за законом побити її камінням!». Але Господь точно знав, чому вона це робила. У Біблії не написано про це. Може, вона не мала грошей, а вдома були хворі, голодні діти. І вона пішла на все заради їх порятунку. Господь знав мотиви її вчинків і простив.

Саме завдяки тому, що через твої очі на світ погляне Ісус, ти зможеш усвідомити щось більше. Ти дізнаєшся про мотив людини. А зрозумівши мотив, ти не зможеш ставитися до неї так само, як ставився раніше. Каміння випаде з твоїх рук.

У моєму житті були випадки, коли я радикально змінював ставлення до людини (на ліпше або й на гірше), коли пізнавав її краще. Починав бачити її сутність, суть її слів, вчинків. Недаремно кажуть: «Не все те золото, що блищить».

Більшу частину Свого обурення Ісус спрямовував на фарисеїв і законників, на релігійну еліту того часу. Але в той же час Він розрізняв серед цієї одноманітної, на перший погляд, людської маси гарячі серця. Взяти, хоча б, розмову із законником (Лк. 10:25-37) і звертання до фарисеїв (Мт. 12:34). Є різниця?

Дописати цю статтю пропоную тобі, читачу. Своім життям.

Віктор Калач.

ГРОШІ І БЛАГОЧЕСТЯ

ПРОПОВІДІ

Сергій Вінковський

Біблія – це відповідь, на всі питання, які висуває перед нами життя, тому мене дивують люди, які не читають Біблію, а ще більше мене дивують християни, які знають, що таке Біблія, і її не читають. Біблія дає відповідь на всі питання, будує відносини в сім'ї між чоловіком і дружиною, між батьками і дітьми, у робочому колективі незалежно від того, підлеглий я, великий начальник чи власник підприємства. Біблія на все дає відповіді і поради.

У квітні 1997 року Бог поклав мені на серце одне недільне раніше служіння на місяць проповідувати про гроші. Звісно, я знаю, що гроші – це «невіруюча» одиниця і декому навіть соромно про неї говорити. А особливо соромно, коли в тебе її немає, а в когось багато. Але можна припустити, що Бог на підставі того, як ми розпоряджаємося грошима, відмірює наше вічне життя. Тому проповідувати про гроші – не гріх. Більше того, коли ви почнете цим питанням займатися, то зрозумієте, що це зовсім не остання річ, де випробовуються наше серце, наша любов і те, до чого вона спрямована.

«Коли ж хто про своїх, особливо ж про домашніх не дбає, той відірвався віри, і він гірший від невірного. А вдову вносити до списку не менше, як шестидесятилітню» (1 Тим. 5:8-9). «Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді самолюбні, грошолобні, зарозумілі, горді, богозневажливі, батькам неслухняні, невдячні, непобожні, нелюбовні, запеклі, осудливі, нестримливі, жорстокі, ненавистники добра, зрадники, нахабні, бундючні, що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога, вони також вигляд благочестя, але сили його відреклись. Відвертайся від таких» (1 Тим. 3:1).

Одне з добрих діл, про які Павло вчить Тимофію, – це піклуватися про домашніх. Не дивно, що багато людей вважають церкву своїм другим домом, адже все важливе в їх житті відбувається саме в церкві. Тут ми отримуємо спасіння, тут нас навчають жити, тут ми беремо шлюб, тут нам дають настанови для земного і вічного життя. Проте Павло каже, що є люди, які мають вид благочестя. Тому Тимофію він радить не слухати бабських байок, але шукати справжнього благочестя, яке, на відміну від фізичних вправ, корисне і в цьому житті, і в вічному.

Зв'язок між благочестям і грошима

Благочестива людина – це людина, яка сильно шанує Бога. У всьому вона поводить ся так, як цього хоче Бог.

Розповідь один цікавий випадок зі свого життя. Одного разу мене запросили на молитовну конференцію в Малайзії. Це мусульманська країна, християнство там заборонено, але церкви потроху зростають. І от у мене промайнула думка, що тут мене вже тоді ніхто не знає, окрім тих, хто приїхав зі мною. Але на другий день мені кажуть, що один місцевий пастор хоче мене бачити. Я здивувався! Кілька разів перепитав, чи вони не помилилися. Ні, відповідають, місцевий пастор хоче бачити пастора Вінковського. Виходжу – стоїть незнайомий чорний чоловік і англійською мовою каже: «Пасторе Сергію, я радий бачити вас». – «Ти звідки мене знаєш?». – «Моя дружина з України, з Нової Каховки, вона побачила в списку запрошених ваше прізвище і дуже зраділа».

Виявилося, що ця дружина – дочка мого давнього знайомого. Я товаришував з її батьком і часто в них бував – їй тоді було дев'ять років. Вона поїхала на місію на Філіппіни, де був і її майбутній чоловік. Там вони покохали одне одного, одружилися і разом живуть вже дев'ять років, виховують двох дітей. І тоді я подумав – благочестя корисне і в Малайзії.

Мабуть, у кожного бувають ситуації, коли ми думаємо, що нас ніхто не бачить. Тоді в Малайзії я подумав: якщо я не можу сховатися від людей, то де я можу сховатися від Бога? Тому життя в благочесті, у великій пошані до Бога, у послушні Його заповідям дуже важливе і корисне.

Наш духовний стан Біблія перевіряє не лише тим, як ми використовуємо час, а й тим, як ми використовуємо фінанси. Це духовні речі, бо якщо ми духовні люди і живемо з Духом Святим, то значить, Він присутній в кожній нашій справі. Біблія називає лицеміром кожного християнина, який не піклується про матеріальні потреби сім'ї. Свята Книга навчає, що треба думати про домашніх. Найкращим показником нашої духовної зрілості є наше ставлення до грошей і до речей, які ми купуємо. Про Ісуса Христа написано, що Він все віддав, щоб ми

стали багатшими. Чи є в нас така мотивація – віддавати, щоб стати багатими? Людська психологія каже не віддавати або хоча б приримати, давати потрохи. А Біблія вчить, що чим більше ти віддаєш, тим більше й маєш.

Богу належить все, чим ми володіємо

Люди живуть, складають маєтки і думають, що щось з собою заберуть після смерті. Марні сподівання. Я був на похороні одного багатого чоловіка. Коли священник відправив службу, з нього стягли туфлі, обручку, печатку – чого добро пропадати. Я був просто вражений, бо ця родина справді дуже заможна. Це факт – ми нічого туди не заберемо, а іноді ще й з мертвого тіла стягнуть всі цінності.

«Бо Господня земля і все, що на ній» (1 Кор. 10:26). Павло цитує 21-й псалом і нагадує нам, людям Нового Заповіту, що земля за всіх часів – Господня земля. Богів належить абсолютно все, що ми маємо. В Книзі Вихід Бог каже: «Це Моя земля», а в Книзі Іова – «Все, що під небом, – все Моє». Якщо Біблія про щось каже багато разів – це означає, що людям у це дуже важко повірити, але це дуже важливо. З цим важко погодитися, і людей, які не цінують Біблію як Слово Боже, просто розриває, коли Бог каже, що все насправді належить Йому. Сьогодні люди конкурують з Богом, забувши, що Бог дозволив нам господарювати на землі, бути розпорядниками, тим, хто розпоряджається майном і має з того частину, але не володіє ним. Коли Йосип перебував у домі Потіфара, Потіфар йому довірив усе, крім своєї дружини. Йосип там харчувався, одягався, але все це все одно належало Потіфару. Йосип так вправно всім керував, що Потіфар взагалі ні про що не думав. Але це все належало Потіфару, а не Йосипу.

Як добрі розпорядники, ми повинні розуміти, що все належить Богові і в першу чергу все це треба використовувати в тих цілях, які визначив Він. Будинки чи квартира, в яких ми живемо, належать Йому. Деревя в саду, трава, весь садок, машина, одяг, їжа, книги, меблі – все належить Йому, тому що ми колись сказали: «Ісусе, Ти наш Господь». На зібраннях ми часто співаємо: «Все тобі даю». Я попереджаю, що коли ми не готові справді віддати все, то краще цю пісню не співати. Бо Бог може почути і більше того – може повірити.

Особисто я вже дорісався. Дуже часто я співав цю пісню, а потім якийсь час молився за одного пастора, в якого двоє діточок і до дому молитви добиратися дуже далеко. Я просив Господа благословити його автомобілем. Молився і співав, співав і молився, аж поки Бог не промовив: «Хочеш щоб у нього була машина». – «Так, Господи, він добрий пастор, служить Тобі». – «Віддай свою».

Я почав давати задній хід: «Господи, а новішої не можеш знайти?». Два місяці торгувався з Господом, аж поки одного ранку не прокинувся з думкою – впевнений, що вона була від Бога, – що машини іноді горять, іноді їх крадуть. Я змірився, пішов і віддав машину. А що було робити?..

Іноді пастор шукає щось чи когось, щоб зробити задуману справу, почує, як ви в церкві співаєте: «Все Тобі даю...», і вирішить використати вашу квартиру. Що тоді? Більшість із нас живуть у «своїх» домах. А потрібно розуміти, що і дім, де ми живемо, і все, що ми маємо, належать Богові.

Служіння приносів

Багато віруючих не люблять це служіння і навіть вираховують, коли воно буде, і навмисне приходять пізніше. Але для кожної дитини Божої це можливість благословити того, кого любить її душа. Павло дякує християнам у своєму посланні до церкви з грецького міста Филипи за той фінансовий внесок, який вони надали йому на підтримку місіонерського служіння. Він пише: «І знаєте й ви, филип'яни, що на початку благовістя, коли я з Македонії вийшов, не прилучилась була жадна Церква до справи давання й приймання для мене, самі тільки ви, що і раз, і вдруге мені на потреби мої посилали й до солунян... Та все я одержав

і маю достаток. Маю повно, прийнявши від Епафродита, що ви послали, як пахощі запашні, жертву приємну, Богові вгодну. А мій Бог нехай виповнить вашу всяку потребу за Своїм багатством у Славі, у Христі Ісусі».

Він отримав гроші і нагадує про пахощі зі Старого Заповіту, які запропонував Сам Бог, щоб люди робили це, коли хочуть прославити Його. Павло каже, що це ваше давання було як аромат, як жертва. А як я даю Богу? Чи мої приноси приємні Богові? Чи усвідомлюю я, що ця жертва – як аромат для Господа, і Він любить це сприймати, любить дивитися на мене, Свого сина, і бачити мою щедрість, яку як приклад показав Ісус Христос. Бог Отець радіє, що Його діти такі.

Павло називає гроші, які вони принесли, пахощами благодатними, жертвою приємною, що дуже до вподоби Богові. Чи думали ми коли-небудь про давання як акт поклоніння? Чи чекали ми з трепетом часу, коли будуть збирати пожертву? Чи, може, ми з неохотою і наріканням даємо, думаючи: коли вже вони наберуться?

Величезна помилка думати, що ми даємо братам. Більше того: якщо ти даєш братам, то від братів і отримаєш, а якщо даєш Богу, то від Бога й отримаєш. Зауважте: Біблія, серйозна книга, натхнена Духом Святим, написана через людей натхнених і апостолів, і стільки говорить про ці речі. Я вірю, що коли ми беремо участь в принесенні пожертви, ми вклоняємося Богу.

Наведу уривок з однієї книжки, який мені дуже сподобався: «Вивчаючи біблійні принципи давання, я роздумував над темою поклоніння. Чесно кажучи, я ніколи не вивчав поклоніння детально, щоб зрозуміти Божу точку зору. І прийшов до висновку, що давання, поруч з подякою і хвалою, – це акт поклоніння. Я вирішив давати в церкву певну суму коштів протягом року. Раз на місяць я випишував чек і клав його в жертвну скриньку, а іноді вислав чек зі свого офісу. Я відчував радість від давання, але сам акт приносу я аж ніяк не пов'язував з поклонінням. Вірш, через котрий Бог мені це сказав, – це Повт. Закону 16:16 «...і ніхто не буде бачений перед лицем Господнім упорожні, кожен принесе дар руки своєї...» Бог сказав: не думай, скільки ти даєш, давай просто з любов'ю, від свого серця, і ти побачиш, яка велика радість від цього служіння. І коли я поміняв свій підхід до давання, моя радість в служінні поклоніння дуже примножилася».

«Не приходь перед Моє лице з пустими руками»

Коли ми йдемо в гості, то хоч коробку цукерок з собою беремо, і це нормально. Коли ми йдемо на зібрання, що ми з собою беремо? Багато людей дають гроші так, як вони заробляють. Скільки заробляють, стільки й дають. Та Біблія і про це навчає. Біблія навчає як відкладати, як готуватися до служіння давання і як давати. У багатьох людей не виникає проблем з даванням, якщо вони навчилися планувати. Планувати – це значить зробити звичкою, розуміти, що це абсолютно нормально – давати Богу.

Чому давання порівнюється з поклонінням Богу? Тому що я витрачаю кошти на те, що люблю. Простий приклад. Я багато подорожую і люблю пробувати все незнайоме, тому в ресторані ніколи не замовляю картоплю. Я обираю завжди щось нове. Кілька

разів натрапляв на таке, що й досі дивуюся, як після того вижив – наприклад, на живі молюски, але деякі речі я полюбив. Що ми любимо – на те й витрачаємо гроші, а чого не любимо, на те ми ніколи не витратимось.

На це можна глянути і в іншому ракурсі. Я люблю Господа, люблю Його служіння, Його Церкву, Його народ, і я люблю віддавати для Господа. Не давайте Господу, бо так треба, а давайте з любов'ю. Запевняю, що тоді ви не понесете в церкву ту купюру, яку в вас не взяли в тролейбусі, бо вона порвана. Це соромно. Коли нам в магазині дають такі купюри, ми вимагаємо, що нам їх замінили, зате спокійно кидаємо їх там, де ніхто не бачить, – у церкві. Це так ми шануємо Бога?

Давання показує, чи ми віримо, що Бог забезпечить нас всім необхідним

Те, скільки ми виділяємо з наших прибутків Богові, показує, наскільки сильно ми віримо, що Бог забезпечує наші потреби. В Євангелії від Марка 12:41 розповідається про незвичну міру бідної жінки – вона дала дві лепти, свій денний прожиток. Христос, Спаситель світу, стояв і дивився, хто скільки дає. Як же Йому було до цього діло?

Думаю, Він бачив там багато всього. Були такі, які несли великі пакунки і раділи, що їх пакунки не влязять в скарбницю. Але Він звертає увагу на одну жіночку, яка поклала дві монетки – свою денну поживу.

Як ми віримо? Якщо віримо, що за свої гроші ми зможемо прогледувати і втримати свою родину, то ми помиляємося. Ісус Христос сказав: «Не турбуйтеся, що вам їсти чи що вам пити, бо Отець ваш Небесний знає, що ви в тому маєте потребу, а цього шукують язичники».

Хтось запитає: як це – не турбуватися? А дуже просто. Ми з дружиною ось уже 28 років батьки. І ми жодного разу не бачили когось з наших сімох дітей, які чомусь не могли заснути, бо переживали, що вони завтра будуть їсти. У вас є такі філософи?

Діти не турбуються про таке, у них є батьки, які за це турбуються. Чи ми не можемо так довіряти Богу, як наші діти довіряють нам? Чи Бог не більший за земних батьків? Це не означає, що ми можемо лежати і нічого не робити, а Бог потурбується і ворона принесе. Це означає робити все, що треба, а Бог потурбується, щоб у тебе було всього вдовстало. Чим більше ми віруємо, що Бог забезпечує нас всім необхідним, тим більше бажаємо давати Господу.

Давання повинно бути жертвним і щедрим

Жертва – це те, що доводиться віддавати з болем. Я не раз переживав невимовну боротьбу – скільки дати. Біблія каже, що хто сіє зі слізьми... Признаюся, я не раз сіяв зі слізьми... З багатства з нас диявол торгувався в питанні давання, кажучи: «Ти що – найбагатший? Найрозумніший? Нехай дають ті, хто приїхав на машинах і має багато». Але Бог не дивиться на те, в кого скільки є, Він дивиться, скільки ти виділиш Йому з того, що в тебе є.

Ми повинні давати щедро. Чим дорожчі для нас люди, тим кращі і цінніші подарунки ми їм купуємо. Чи Бог для нас справді найдорожчий?

Павло до коринтян пише: «Повідомляю ж вас, браття, про Божу благодать, що дана церквам македонським, що серед великого досвіду горя вони мають радість рясну, і глибоке їхнє убозтво збагатилось багатством їхньої щирості; бо вони добровільні в міру сил своїх, і над силу, засвідчую, із ревним бланнням вони нас просили, щоб ми прийняли дар та спільність служіння святым. І не так, як надіялись ми, але віддали себе перш Господові та нам із волі Божої» (2 Кор. 8:1-5).

Ця церква не була багатою, але вони вислали пожертву на місію, і Павло каже, що вони віддали себе Господу. Так, вони прислали це для Павла, але зробили це заради Господа. Бог завжди виважує, Він сприймає нас не по сумі, яку ми даємо, а по тих відсотках, які в нас залишаються. Апостол Павло підбадьорює коринтян, які не були жертвними, які не розумілися на даванні. Вони мали дари, але не розуміли, що потрібно давати. А македоняни, про яких пише Павло, були нужденні, але гостинні й щирі. Вони дали більше, ніж могли, більше своїх сил.

Давання повинно бути жертвним, воно повинно нам чогось коштувати. А жертва буває різною. У служінні ув'язненим найбільша жертва – вислухати їх. Вони можуть говорити годинами, але після того, як ти їх вислухаєш, вони відкриваються для Бога. Це величезна жертва. Сьогодні християни не хочуть проповідувати Христа своїм близьким і сусідам здебільшого тому, що це вимагає жертви.

Діти – це жертва мами, вона вкладає свої сили, час, кошти і потім має чим пишатися. Чи хоч одна мати шкодує про жертву заради дитини?

Коли ми жертвуємо для Бога з любов'ю, ми ніколи не пошкодуємо, що стільки віддали, бо Бог віддачує і благословляє. Бог нам нічого не винен, це ми винні Богу – за життя, за благословення, за все. Ми повинні розуміти, що Бог для нас зробив багато. А коли ми заробляємо за Божим благословенням, то Він претендує на частину заробленого.

Церква має бути самодостатньою, саморозвиненою і самофінансованою. Я бачив церкви, які фінансує держава. А хто платить, той замовляє музику. Скажімо, у Швеції у церквах заборонено говорити про гріх і про диявола, а про перші два розділи Послання до римлян взагалі не можна згадувати. У Китаї нині сильне гоніння на християн, але разом з тим існує офіційно зареєстрована Церква, яку фінансує держава і якій каже, про що проповідувати.

Бог створив Церкву, яка не потребує державних коштів. Бог передбачив механізми, то їй далося так, щоб Церква завжди була багата на добрі справи. І ми, як члени Тіла Христового, покликані брати в тому процесі безпосередню участь. Це великий привілей – брати участь в тому, до чого нас закликав Бог.

Давання відображає нашу духовну вірність і надійність

Деякі люди діють імпульсно. Захотів – дав, не захотів – не дав. Якщо проповідь сподобалася, то дам, а якщо співали погано – не дам. Це неправильно. Ми даємо Богу, а не людям. Ми читаємо про три види давання – десятину, пожертву і милостиню. Бог нас забезпечує, щоб ми були вірні в даванні. Давання відображає нашу духовну вірність, а Бог відповідає на вірність, бо написано: що Він обіцяв, те виконає.

Ми даємо не по закону, а з любові

Бог не висилає нам рахунок, який ми повинні сплатити, Він не говорить, скільки ми Йому винні. Він каже у Своєму Слові, що того, хто щиро дає, Він любить. Павло пише до коринтян, що вони проявили щедрість і показали любов. Ми проявляємо свою любов не просто словами, ми витрачаємося на те, що любимо.

Одного разу на свято чоловік подарував своїй дружині прекрасний букет. Вона зраділа і сказала чоловікові, що їй дуже приємна його увага. А той відповів: «При чому тут «приємно». Сьогодні свято, всі купували дружинам квіти, то й я мусив». Отак іноді і ми для Бога даємо. Принесемо, Бог радіє, а ми бурчимо: «Приніс, бо Ти сказав, що треба нести». Це неправильно. Ми даємо Йому, тому що ми любимо Його. Наше давання повинно бути добровільним і щирим.

Можна давати з небажанням, а можна з чистими намірами і подякою. Я даю Тобі, тому що Ти мені все це дав. Деякі люди дають з таким почуттям, ніби вони сплачують податки або великі штрафи за порушення правил дорожнього руху. Інші платять так, як за комунальні послуги – бо так треба. Але таке давання краде в нас благословення, краде радість від поклоніння Господу.

Тому перевіримо свої серця – як ми висловлюємо свою любов до Бога. Як ми висловлюємо свою радість і подяку. Кажуть: якщо десятина – це закон, то не давання десятини – беззаконня, а якщо ми під благодаттю, то «все моє – Твоє».

Тому правильна позиція – скільки я з того, що належить Богу, відділяю для Нього, для Його служіння, для церкви. Бог пообіцяв через пророка Малахію відкрити небеса для тих, хто приносить десятину. Випробуйте Його, а Він відповість взаємністю, Він в боргу ніколи не залишається.

Домогосподиня: обов'язок і покликання

Що суспільство знає про проблему жінки, яка, бажаючи того чи ні, стала домогосподинею? Думаю, про це найкраще може розповісти сама домогосподиня. Становище домогосподині — жінки, котра любить свій дім і свою сім'ю, не образа чи приниження. Образою і приниженням для домогосподині може стати нерозуміння, з яким вона стикається в суспільстві. Немає суспільства без сім'ї. Немає сім'ї без турботливої дружини, матері. У сучасному суспільстві повинна проводитись правильна робота щодо роз'яснення значущості ролі домогосподині в сім'ї.

Праця домогосподині вимагає величезних зусиль і повного посвячення. Розраховувати на підтримку чоловіка чи близьких доводиться не завжди. Робота в домі здається безкінечною. Безсонні ночі доводять до стану сильної втоми, але, попри всі труднощі, вона залишається турботливою дружиною, доброю і ласкавою матір'ю.

Звідки вона черпає силу і енергію? Вона ніколи не нарікає на важке життя чи підірване здоров'я, хоч їй дуже потрібні турбота, любов, підтримка і розуміння. Її радість — це любов дітей, вдячність чоловіка, визнання друзів. Інколи через своє глибоке посвячення сім'ї вона може почуватися самотньою, знедоленою, несучасною. Приходить відчуття вини і осудження за те, що вона не може бути корисною для суспільства. Вона жаліє, що не досягла (хоча й могла би свого часу) успіхів у роботі. Її подруги, можливо, вже давно зробили кар'єру, стали визнаними і відомими.

«Чи є в мене майбутнє? А якщо є, то яке?» — запитує вона сама себе. Дорогі жінки, у вас є майбутнє. Господь ніколи не забував про вас. Він цінує працю у ваших сім'ях, ваше служіння рідним і близьким. Він знає і розуміє ваші труднощі. Він завжди поруч з вами. Не ставте на собі хрест, ви ще можете багато зробити, здивувавши цей світ. Не втрачайте віру в себе.

Бути домогосподинею нелегко, та й не кожному це під силу. Займатися домом, дітьми, прати, прибирати,

варити — це благословення. Слово Боже говорить, що все, що ми робимо, ми повинні робити як для Господа (Кол. 3:23). Бог хоче, щоб ми були гідними дружинами і матерями. Є час, коли ми потрібні нашим дітям щодня й щогодини, і Бог не посилає нас тоді євангелізувати чи проводити зібрання.

Служіння домогосподині тренує нас любити ближнього. Працюючи вдома, ми помираємо для себе і вчимося жити для інших. Будьте вимогливі до себе і визначіть високі стандарти. Прийміть рішення бути найкращою домогосподинею, найкращою дружиною і найкращою матір'ю.

Ви можете запитати, а як же ваше покликання. Покликання — це чудово. Чудово, що ви маєте рівність за Богом, не охоплюючи і не замешувалися в домашніх справах і проблемах, пам'ятаєте про свої обітничі служити Богові. Але для виконання покликання є правильний час. І ви чітко зрозумієте, коли цей час настане.

В Бога у всьому є баланс. Коли настане час і Він покличе вас на ще якесь служіння, ви повинні залишатися вірною помічницею чоловікові і турботливою матір'ю дітям.

Його не можна зважити чи покласти в кишеню, зміряти лінійкою чи загорнути в газету. Інколи його катастрофічно не вистачає, і тоді руйнуються наші плани. Тяжкий хрест обставин деформує долі наших близьких і зовсім чужих для нас людей. Але інколи буває й так, що його надлишок змушує нас думати про те, як позбутися його. Так, мова йде про час.

ЦІННІСТЬ ЧАСУ

Фізичне і духовне життя людини залежить від того, наскільки правильно побудована система її цінностей. Спробуйте дати маленькій дитині одночасно цукерку і золотий перстень чи гаманець з грішми. Можливо, вона візьме те й інше, але всю увагу зосередить на солодкому. Дитині ще невтямки, що перстень і гаманець мають значно більшу вартість, ніж цукерка.

Нерідко й дорослі роблять такого роду помилку, неправильно оцінюючи життєву ситуацію, матеріальні і духовні цінності. Багато разів протягом життя доводиться робити переоцінку і вносити зміни у вироблену систему цінностей. Адже, залежно від обставин, часто знецінюється те, що ще вчора ми вважали своєю найбільшою цінністю.

Одного разу чоловік зі слугою і двома верблюдами переходив пустиню і побачив покинутий кимось віз, наполовину занесений піском. На возі виявилось багато золота і коштовного каміння. Люди дуже зраділи і звичайно ж намагались забрати знайдений скарб. Щоб вивезти його, вирішили злити частину питної води і викинути деякі продукти. Через кілька годин після того, як вони вирушили в дорогу, знялася піщана буря. До оазису зміг дійти лише слуга. Загибель господаря і тварин була результатом його оцінки цінностей і жадібності.

Коли ми говоримо про цінності, в уяві, як правило, постають гроші, золото, будинки, машини, дачі, рідше — люди і добрі стосунки. І часто ми забуваємо про те, що є цінність, яка не знеціниться ніколи, — час. Життя — найцінніше, що в нас є на землі, — складається з секунд, хвилин, годин. Вони не стоять на місці. Їх нечутний біг стає помітним, коли, оглянувшись, ми з подивом виявляємо, як швидко пролетіли роки.

З першим криком дитини починається невтомний відлік часу. І ми не можемо сказати, скільки годин чи років в її розпорядженні. Як же повинні ми цінувати час свого життя, як ощадливо мали б тратити його, а не марнувати, розумно розпоряджатися тим, що дається тільки раз.

Часто людина відчуває бажання повернути хід часу назад, бо впевнена, що тепер прожила б життя зовсім по-іншому. У цих словах — оцінка життя, оцінка промарнованого часу. Боячись втратити гроші чи ключі від квартири, ми рідко задумуємося про втрату часу — унікальної людської цінності.

Дуже багатьом з нас доводилось жаліти про якісь вчинки, хотілося б виправити помилки, щось повернути назад. Але їх віднесло незворотним потоком часу. Ми живемо у вирі подій, справ, успіхів і невдач, а час нагадує про себе іноді дзвінком будильника чи відірваним листком календаря.

Усе в нашому житті, навіть кожний подих, має свою ціну. І розраховуватися за все доводиться секундами і хвилинами життя. Відпрацювавши робочий день, ми одержуємо за нього зарплату — 50, 100 чи 200 гривень. Але ж за ці гроші ми заплатили кількома годинами нашого життя. Чекаємо на трамвай — це також хвилини нашого життя. Із них складаються дні, місяці, роки.

«Дорожіть часом», — закликає Святе Писання. Один студент почав писати дипломну роботу. В його розпорядженні було кілька місяців. Він почав шукати папір для креслень, олівці, літературу. Ходив у крамниці, потім почав ходити в бібліотеки, радитися до друзів і викладачів. А перед самим захистом він виявив, що не написав ні слова, не зробив жодного креслення, а час вийшов.

Часто буває, що через другорядне ми забуваємо головне. І залишається тільки жаліти: ти ж міг це зробити. Так само непомітно і безповоротно відлітають наші роки. Здається, учора було вдоволь часу, а нині... З усіх сил ми намагаємося втримати дорогоцінні хвилини, що тануть, і нагадуємо ту нерозумну людину, яка одержала зарплату і, радісно стискаючи в кишені пачку грошей, зайшла на ринок. Роблячи покупки, вона щедро розплачувалася доти, поки в кишені замість товстої пачки намацала всього один папірець і кілька монет.

Коли ми молоді, здається, старість так далеко. А старий дивується: куди ж поділися роки, яким, здавалося, не буде кінець? Як швидко розчинилися вони у вирі життя.

У чому ж смисл життя? На що, у першу чергу, повинна бути спрямована наша увага? Такі запитання люди часто задають собі та іншим.

Вплив часу на все, що оточує нас, виявляється вельми руйнівним. Він покриває зморшками наші обличчя, віднімає силу, білою сніжницею посипає наші голови. Могутні жорна часу руйнують спорожнілі будинки і міста, перемелюють каміння і творіння стародавніх скульпторів, висушують ріки, засипають піском землі, що були раніше родючими. Чи є що на землі, що може протистояти напоріві настільки могутньої сили? Безперечно, немає.

І все ж є на землі те, над чим не може панувати руйнівна сила часу. Біблія говорить, що в крихкому нашому тілі живе душа, яка має печатку вічності. Саме вона потребує нашої уваги, саме в турботу про неї варто вкладати свій час.

Постійно зайняті роботою, різними проблемами і переживаннями, ми все кидаємо, коли хвороба вражає наше тіло. Тоді, забуваючи про роботу, ми віддаємо і час, і засоби, щоб повернути втрачене здоров'я. Усім нам варто було б порівнювати час, який ми приділяємо своєму тілу, і час, відданий для нашої душі. На жаль, всю увагу ми звертаємо на обмежену тимчасову будівлю тіла. Чи не тому так часто наше життя порожнє?

А душа, як і фізичне тіло, потребує поживи й тепла, вона здатна страждати і засмучуватись, інколи вона хворіє. І лише особливі ліки, не піддані дії часу, можуть повернути їй здоров'я. Спробуйте почати свій новий день з читання нехай коротенького уривку з Нового Заповіту. Це пожива для нашої душі. Візьміть собі за правило починати і закінчувати читанням Біблії кожен день, і ви побачите, як поступово наповнюється вищим смислом життя. Зникне порожнеча, і новий живий вогник розгориться у вашій душі.

В усіх є можливість оцінити, скільки часу втрачено безповоротно. І часто вирінає думка: вже пізно щось змінювати. Але чи можете ви уявити людину, що тоне в ріці і каже собі: «Не буду кричати і намагатися виплисти, все одно потону».

Маючи обмежений запас часу, ми можемо дні і роки, які залишилися, використати розумно, для добрих змін у житті.

Але чи багато ми встигнемо? Обманливий час здатний створювати ілюзію надлишку. Тому добре пам'ятати, що години йдуть, дні біжать, а роки — летять. І якщо частіше звертати свій вдумливий погляд в минуле, то час може проявитися у ще одній ролі — ролі вчителя. Досвід, набутий з роками, дозволить виправити багато нерівностей і пробілів, а інколи й цілком змінити напрям життєвої дороги.

Час при правильному використанні може відкрити перед нами нові можливості, допоможе повніше відчувати цінність життя, подивитися на багато речей іншими очима.

Володимир Трофимов.

м. Харків.

Чи можуть поневір'яння допомогти

Перепони і утруднення інколи необхідні для досягнення найвищих результатів. Сама природа свідчить про це. Деякі перелітні птахи повинні дочекатися сильних зустрічних вітрів для того, щоб змогти піднятися на висоти, необхідні для далеких перельотів. А деякі плоди нема потреби збирати раніше, ніж вони будуть прибиті морозом.

Моїсей провів 40 років в пустині, перш ніж Бог зміг використати його як провідника Ізраїлю при виході з Єгипту. А скільки років провів на острові Патмос Іван, перш ніж зміг стати автором Об'явлення. Апостол Павло пережив катування і ув'язнення, перш ніж міг написати: «Великий же зиск — то благочестя із задоволенням» (1 Тим. 6:6).

Думаю, Павло остаточно «дозрів» для Царства саме за час самотнього ув'язнення. А Іванові потрібен був відпочинок від постійного відвідування церков. Для людини практично неможливо правильно оцінити межу своєї фізичної витривалості. Вона рідко своєчасно зупиняється, а це може спричинити серйозну шкоду для її здоров'я.

Якось вчені-натуралісти з Кембріджу випустили літати голуба, що народився в клітці. Вперше у своєму житті птах змахнув крильми і знявся під стелю лабораторії. Задиhaючись, він робив коло за колом. Врешті-решт одурманений і зовсім виснажений птах вдарився об стіну і впав на підлогу, серйозно поранившись при цьому. Тільки тоді дослідники зрозуміли, що голуб впадкував інстинкт літати, але не вмів завершити політ. Якби він не зважився піти на ризик і впасти, то помер би в повітрі від перенапруження.

Інколи Богові доводиться зупиняти нестримний біг людей, перш ніж вони встигнуть зробити себе ні до чого не здатними. Травму несподіваної зупинки буває так важко збагнути і прийняти! Може знадобитися хвороба, втрата роботи чи навіть трагедія для того, щоб вивільнити час для відновлення фізичних і духовних сил. «Вгамуйтеся та знайте, що Бог Я» (Пс. 46:11). Секрет життя в Христі багато людей знаходили для себе, проводячи наповнені роздумами дні і години повільного видужання після тяжкої операції.

Тільки Бог, напевне, цілком розуміє, чому часто лише боєм можна привернути увагу людини. Нам ніколи не слід звинувачувати Бога у використанні того єдиного засобу, який, врешті-решт, наведе нас до Нього. Як не дивно це може виглядати, але благополуччя, добре здоров'я і життя, позбавлене поневір'янь, не приваблюють душу до Бога.

Якось один чоловік був випадково замкнений на вершині вежі, і йому необхідно було дати про себе знати тим, що проходили внизу. Криків його вони чути не могли, тому він почав кидати вниз золоті монети зі своєї кишені, намагаючись привернути до себе увагу. І хоча люди навіть билася в намаганні заволодіти всіма грішми, що в буквальному розумінні сипалися на голови, ніхто й не глянув вгору. Нарешті ув'язненому вдалося відламати шматок штукатурки від стіни і кинути його вниз. Уламок поцілів у голову чоловіка, що проходив внизу, і поранив його. Тільки тоді чоловік подивився догори.

Ті, на кого виливаються благословення, приймають їх як щось належне. Замість того, щоб звернути увагу на їх джерело, ми діловито намагаємося придбати ще більше. І тільки коли нас щось зупиняє, ми спрямовуємо свій погляд вгору і починаємо прислуховуватися до тієї звістки, яку бажає повідомити нам Бог.

Д. К.

Уряд вирішив питання зниження тарифів на природний газ для релігійних організацій

Кабінет Міністрів прийняв рішення, що природний газ для релігійних організацій на комунально-побутові потреби відпускатиметься за цінами, які діють для потреб населення. Відповідну постанову прийнято на засіданні уряду 3 вересня цього року.

Як повідомляє Урядовий портал, встановлення таких цін суттєво зменшить фінансове навантаження на релігійні організації та дозволить їм своєчасно і в повному обсязі здійснювати розрахунки за отриманий природний газ.

За інформацією ІРС, зазначене рішення уряду схвально сприйняли представники конфесій, які того ж дня зібрались на засідання Секретаріату Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій для аналізу результатів зустрічі глав конфесій з Прем'єр-міністром України у липні цього року. Питання зменшення тарифів на газ для релігійних організацій знайшло відображення в окремому урядовому дорученні, виданому за результатами цієї зустрічі.

Нагадаємо, що зазначене питання не знаходило належного вирішення ще з 2002 року. Проте під час зустрічі з представниками Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій 13 липня Прем'єр-міністр Юлія Тимошенко запевнила, що уряд доведе до логічного завершення питання надання комунальних послуг Церквам за цінами, встановленими для населення. «Це основне питання для Церков і культових споруд, і це саме те, що ми робитимемо і доведемо до кінця», — запевнила Юлія Тимошенко духовних провідників країни.

До цього часу релігійні організації сплачували за газ так само, як промислові підприємства. Для порівняння: вартість природного газу для промисловості становить 310 доларів за тисячу кубометрів при ціні для населення у 402-622 гривень (близько 51,5-79,7 долара) за тисячу кубометрів залежно від обсягів споживання.

ІРС.

Програма Україна-НАТО на 2009 рік визначила досягнення та пріоритети у сфері забезпечення права на свободу віросповідання

Річна національна програма з підготовки України до набуття членства в Організації Північноатлантичного договору (НАТО) визначила головні пріоритети державної політики та напрямки реформування різних сфер суспільного життя. Як повідомили РІСУ в Інституті релігійної свободи, у документі зазначено про зусилля держави щодо недопущення дискримінації на основі релігії, а пріоритетом на майбутнє визначається ухвалення нової редакції Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації».

Про це йдеться в указі Президента України від 7 серпня 2009 року «Про затвердження Річної національної програми на 2009 рік з підготовки України до набуття членства в Організації Північноатлантичного договору».

Серед демократичних реформ у внутрішній політиці у програмі відзначено, що «Україна і далі проводитиме політику щодо зміцнення демократії, забезпечення верховенства права, прав і свобод людини, дотримання принципу здійснення державної влади на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу і судову, принципів незалежності суддів, поваги до прав національних меншин, недопущення дискримінації особи за політичними, релігійними або етнічними ознаками».

«Українська держава гарантує громадянам України незалежно від їх етнічного походження, раси, релігійних переконань, мови або інших ознак рівні політичні, економічні, соціальні та культурні права», — заявляється у документі.

Серед пріоритетних завдань на поточний рік указом Президента визначена необхідність «розробити проект Закону про внесення змін до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації»».

Варто зауважити, що глави українських Церков неодноразово заявляли про першочергову важливість ухвалення проекту Концепції державно-конфесійних відносин в Україні. Востаннє Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій наголошувала на цьому у своєму зверненні до Прем'єр-міністра України від 13 липня цього року.

РІСУ.

Перекличка

Під час Першої світової війни один солдат лежав на своєму ліжку, вмираючи. Раптом ті, хто був поруч, почули, що він сказав: «Тут!». Коли його запитали, що він хоче, він підняв руки до неба і сказав: «Т-с! На небі йде перекличка, і я називаю своє ім'я». А потім ще раз прошептав: «Тут!» — і помер.

ЦІКАВИНКИ

Наполеон читав зі швидкістю дві тисячі слів за хвилину (близько 12 тисяч знаків).

Оноре де Бальзак прочитав 200 сторінок роману за півгодини.

Полководець О. Македонський знав на обличчя 30 000 солдатів свого війська.

Археолог Р. Шліман шляхом завзятих тренувань добився того, що чергову іноземну мову вивчав за шість-вісім тижнів.

В. Моцарт, раз прослухавши у Ватикані багатоголосий духовний твір Аллегрі, за ніч записав ноту, нота в ноту, копію твору.

Південноафриканський політичний діяч Ян Хрістіан Сметс у похилому віці вивчив напам'ять 5000 книг.

Найбільш вдалий портрет президента Лінкольна намалював його шанувальник, художник зі штату Нью-Джерсі, який бачив президента раз у житті. Дізнавшись про вбивство Лінкольна, він був охоплений горем і знайшов втіху, намалювавши з пам'яті портрет.

Ця невтомна бджілка...

Бджоли — математики; стільники, збудовані ними, мають найміцнішу конструкцію, а їх розміри дотримуються з неймовірною точністю: кут чашечки завжди дорівнює 109°28'.

Бджоли — чемпіони по нюху; вони сприймають і розрізняють запахи в тисячу раз сильніше за людину, чують аромат квітів далше, ніж за кілометр.

медового зобика бджоли: чим більший об'єм, тим вищий медозбір; ця ознака не тільки спадкова, вона багата в чому залежить від створених бджолярем умов утримання бджолиної сім'ї.

Найближчий родич бджоли джміль — це справжній парадокс. Після дослідження його аеродинамічних властивостей і маси тіла американські вчені прийшли до висновку, що він літати не може. А він літає.

Бджоли наділені поки що таємничою для людини здатністю продовжувати своє життя (у виняткових випадках для збереження сім'ї) в 5-6 разів.

Щоб виробити 100 грамів меду, бджола іноді пролітає 46 тисяч кілометрів — це однаково що облетіти всю земну кулю по екватору; робоча бджола встигає заплити за день 7000 квіток.

Деякі види бджіл можуть летіти з вантажем в кілька разів важчим, ніж вони самі; швидкість вільної від ноші бджоли — близько 65 кілометрів за годину, завантажена на 3/4 своєї ваги бджола летить майже вдвоє повільніше.

Одна бджола приносить за один раз 40-50 мг нектару, але чим довше вона летить за ним, тим менше приносить до вулика; за три кілометри польоту витрачається 70% нектару, він «згоряє» в організмі бджоли, компенсуючи витрачені енергетичні ресурси; ось чому вулики зазвичай ставлять в безпосередній близькості від медоносів.

Бджола, що влітає з вулика, несе слабкий негативний заряд; під час польоту вона створює навколо себе електричне поле, а заряд змінюється на позитивний і посилюється до 1,5-1,8 вольт, особливо в погожу днину.

Головний медозбір зазвичай триває від 8 до 20 днів, а весь попередній період року — лише підготовка до нього.

Величина медозбору прямо залежить від об'єму

Характер: ворог чи друг?

Жив-був юнак з поганим характером. Батько дав йому повний мішок цвяхів і звелів забивати один цвях у ворота саду кожного разу, коли той втратить терпіння чи посвариться з ким-небудь. Першого ж дня хлопець забив 37 цвяхів. Але він вчився контролювати себе, і кількість забитих цвяхів щодня зменшувалася. Нарешті настав день, коли юнак не забив жодного цвяха. Тоді батько наказав юнакові виймати по цвяху з воріт кожного разу, коли він проявить терпіння.

Настав день, коли юнак витягнув усі цвяхи. Батько підвів сина до садових воріт і сказав: «Сину, ти чудово поводився, але подивись, скільки дірок залишилося на воротах. Ніколи вони вже не будуть такими, як раніше. Коли ти з кимось сварився і говориш йому неприємні речі, ти залишаєш йому рани, як ті дірки на воротах. Ти можеш встроїти в людину ніж і потім витягнути його, але завжди залишишся рана. І не важливо, скільки разів ти попросиш прощення. Рана залишиться. Словесна рана завдає такого же болю, як і фізична.

Напевне, кожний може впізнати себе у цій притчі. Скільки разів ми чинили, як той юнак. Скільки цвяхів позабивали, особливо коли ми темпераментні люди, які спершу говорять, а потім, випустивши пару, думають, що говорили.

Образ, народжена вслід за забитим цвяхом, — один з основних ворогів нашого часу. Образ, народжена словами кривдника, приносить бажання відомстити йому. Бог нас створив для взаємної любові і радості. Тому треба уважно ставитися до друзів, родичів, знайомих і не знайомих людей, сусідів, колег, дітей, чоловіка чи дружини. І з Божою допомогою це можливо. Жити без образ і ран — це можливо!

Характер — це не темперамент і не потенціал, характер — це реакція і вчинки. Це здатність терпіти біль, коли все йде погано. А якщо не буде болю — не буде формування характеру. Зміна характеру — в руках людини. Це неправда, що змінити його не можливо і що «яким народився, таким і терпіть». Змінити поганий характер можуть прийняте рішення, старанність і жорстка дисципліна. Мало хто добровільно йде на це, тому що це біль і тяжка праця. Але сильний характер вміє знаходити добрі можливості там, де інші опускають руки.

П. Г.

Чоловік з феноменальною пам'яттю цитує Біблію

Про незвичайного євангеліста, який завдяки феноменальній пам'яті може процитувати будь-який фрагмент Біблії, повідомила газета Jackson Sun, що виходить в американському штаті Теннесі. 59-літній Чарльз Матлок із Савани, названий «ходячою Біблією із західного Теннесі» розповідає, що почав запам'ятовувати рядки Божого Слова вже в 12-річному віці.

«Заучування Біблії напам'ять — можливість пізнати Христа і стати здатним ділитися Ним з іншими», — переконаний він. Матлок може процитувати на вибір довільний фрагмент Біблії: цілий розділ чи навіть книгу. Згадає, що першим вивченим уривком був початок Євангелії від Івана. Улюблене місце Писання — уривок з Послання святого апостола Павла до римлян: «Що ж скажемо на це? Коли за нас Бог, то хто проти нас?» (Рим. 8:31).

У Матлока немає ні комп'ютера, ні телефона. Він з 44 років займається євангелізацією, подорожує по США, відвідує різні християнські товариства. Живе за рахунок отриманих пожертвувань, але при цьому підкреслює, що стосунки з Ісусом для нього набагато важливіші за заучування Біблії напам'ять.

НХС.

**№ 9 (60) Виходить щомісяця
ВЕРЕСЕНЬ 2009 р.**

За ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Адреса редакції:
**76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobro.samar@gmail.com**

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

**Головний редактор
Михайло
ПАНОЧКО**

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Заступник головного редактора — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у ТЗОВ
«Видавничий дім «Молода Галичина».
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26008340311261 Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 Код ЄДРПОУ клієнта 20559726